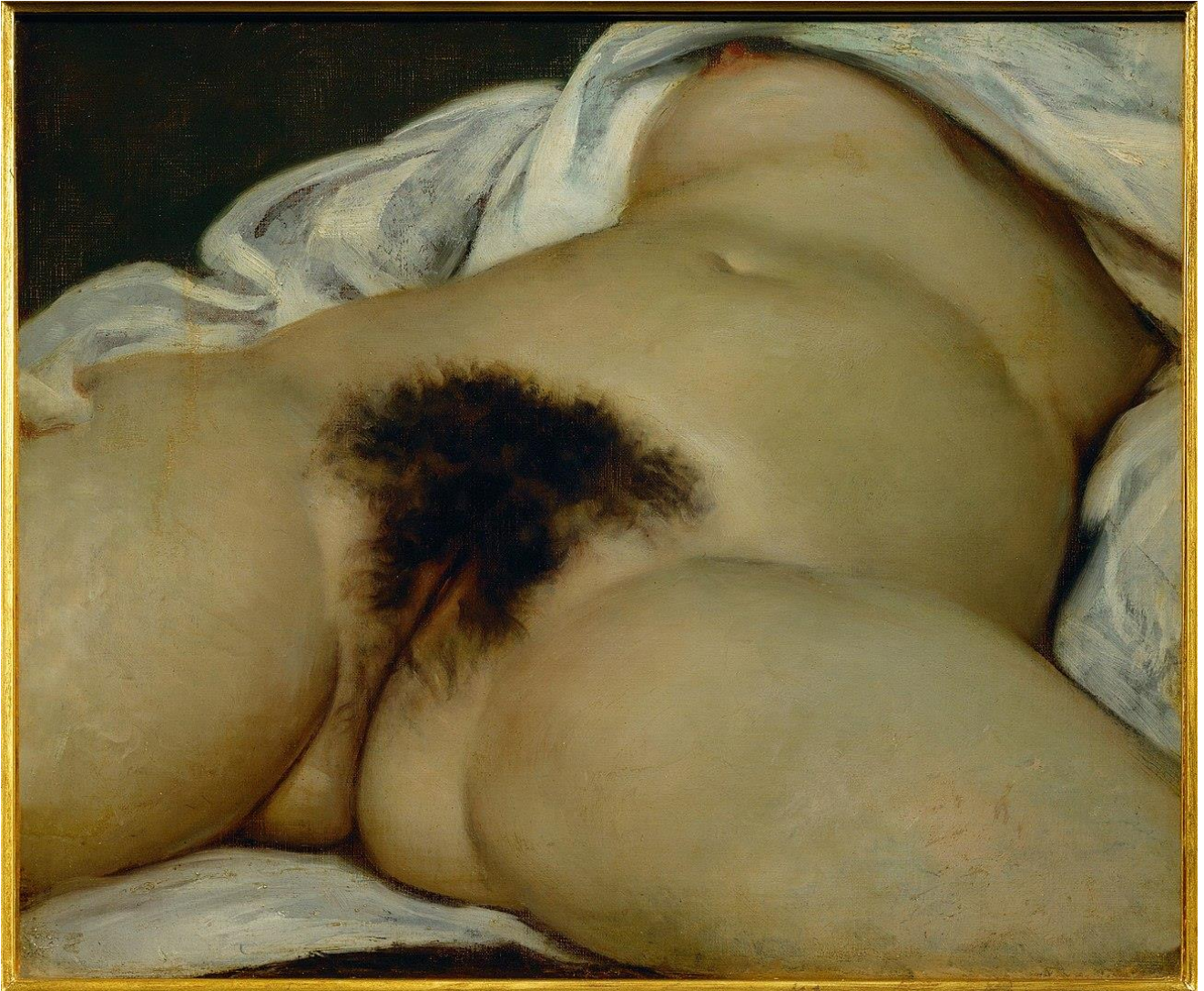

Δομήνικος Κοντολέων

Η προέλευση του κόσμου

(Έργο σε 3 Πράξεις)

Γκυστάβ Κουρμπέ - Η προέλευση του κόσμου (1866) - Μουσείο Ορσέ/Παρίσι

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

*«Ο καλύτερος τρόπος
ν' αντιστέκεσαι
σε έναν πειρασμό,
είναι να υποκύπτεις σ' αυτόν».*
Όσκαρ Ουάιλντ

Ο Δομήνικος Κοντολέων γεννήθηκε στις 8 Νοεμβρίου 1980 στην Αθήνα. Έχει εργαστεί ως δημοσιογράφος στον έντυπο Τύπο. Δούλεψε επίσης στην Ελληνική Εθνική Επιτροπή της UNICEF (Τομέας Επικοινωνίας). Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια δημιουργικής (ΙΑΝΟΣ - Χρήστος Οικονόμου) και θεατρικής γραφής (Θανάσης Τριαρίδης) και είναι μέλος της θεατρικής ομάδας «Acting How?».

Έχει γράψει 4 βιβλία, με θέμα την ιστορία των Παναθηναϊκού, Ολυμπιακού, ΑΕΚ (*Ομάδες που έγραψαν ιστορία - 2007- Εκδόσεις Παπαδόπουλος*) και της Εθνικής Ομάδας (*Εθνική Ελλάδος γεια σου! - 2008 - Εκδόσεις Παπαδόπουλος*). Στο προσωπικό του blog, <https://dominikos.blogspot.com/> διατίθενται ελεύθερα προς ανάγνωση τα 4 θεατρικά έργα (*Αγοράκι, Doomed, Daisy Bell, Cave Canem*), που μέχρι σήμερα έχει δημιουργήσει.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6973396879

E-mail: dominikos26@gmail.com

Facebook: Dominikos Kontoleon

Το θεατρικό έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία [Οκτώβριος 2019 - Μάιος 2020] με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο «Η προέλευση του κόσμου» του Δομήνικου Κοντολέων διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Περίληψη

Ο Π πάσχει από πριαπισμό. Το σχεδόν μόνιμα ορθωμένο πέος του, του δημιουργεί δεκάδες προβλήματα στην καθημερινότητά του και προσπαθεί να βρει κάποια λύση για να μπορέσει να ζήσει σαν κανονικός άνθρωπος. Φτάνοντας στα όριά του και μέσα στον παραλογισμό του, ο Π αρχίζει να μιλά στο γεννητικό του όργανο κι εκείνο προς μεγάλη του έκπληξη του απαντά! Του λέει πως το μόνο που ζητά είναι η αυτονομία του... Το δικαίωμα να επιλέξει το ίδιο το που θα μπει. Του αποκαλύπτει πως ο μόνος τρόπος για να λύσει το πρόβλημα, είναι να τον αφαιρέσει από το σώμα του. Ο Π αν και αρχικά διστάζει, τελικά κόβει το πέος του και στη συνέχεια πεθαίνει αιμαρριία... Το πέος αποφασίζει από εδώ και στο εξής να αυτοαποκαλείται Ψωλή και ψάχνει παθιασμένα να μπει κάπου που θα μπορέσει να μείνει για πάντα... Μετά από αρκετές αποτυχημένες προσπάθειες, μαθαίνει πως σε ένα μουσείο κάπου στο Παρίσι, υπάρχει το Μεγάλο Μουνί, η Μητέρα όλων των αιδοίων, που κατοικεί για αιώνες μέσα σ' έναν πίνακα (σ.σ.: πρόκειται για τον πίνακα του Γκυστάβ Κουρμπέ, «Η Προέλευση του Κόσμου»).

Έτσι αποφασίζει να πάει να το συναντήσει και όλα ανατρέπονται εκ βάθρων...
Ή μήπως όχι;

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ψωλή

Π

Φωνή

Lady Pussycat

Sugar Daddy

Μνι

Γκυστάβ Κουρμπέ

*Επισκέπτες Μουσείου Ορσέ**

Κορυφαίος Επισκέπτης

Μεγάλο Μουνί

Σφίγγα

* Οι επισκέπτες μπορούν να ερμηνευθούν απ' όλους τους υπόλοιπους ηθοποιούς, πλην των 2 πρωταγωνιστών (Ψωλή, Μεγάλο Μουνί) και της Σφίγγας.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

(Η σκηνή είναι φωτισμένη απ' άκρη σ' άκρη. Αρχίζει σιγά σιγά να ξεχωρίζει ο ήχος από βαριά βήματα. Μέχρι που βλέπουμε να μπαίνει ένα πλάσμα με σώμα γυναίκας από τη μέση και πάνω και φτερωτού λιονταριού από τη μέση και κάτω. Το βλέμμα της αυστηρό. Στέκεται στο κέντρο της σκηνής και κοιτά το κοινό).

ΣΦΙΓΓΑ: Άντρες, γυναίκες και παιδιά, κοιτάτε με για λίγο...

Δύο κουβέντες να σας πω και ύστερα θα φύγω.

Την ιστορία μιας Ψωλής εγώ θα αναγγείλω...

Του κόσμου τη σεμνότητα, μήπως και ξαποστείλω.

Θα σιάσουνε στα μούτρα σας ένα σωρό γαμήσια...

Απάνω στα κεφάλια σας, θα 'ρθουν βροχή τα χύσια.

Ξέρω πως θα ρωτήσετε ποια είμαι εγώ τάχα...

Όμως αφήστε να το πω στη λήξη μας μονάχα.

Επιστροφή στο έργο μας, δεν είναι παραμύθι...

Αλλά δε θα διστάσουμε να κρίνουμε τα ήθη.

Ζούμε σε κόσμο πρόστυχο, πολύ καλά το κρύβει...

Ενώ όλα αρχίζουνε, πριν φτάσουμε στην ήβη.

Ίσως δε φτάνει μια Ψωλή, που όλα θα τα σκίσει...

Και που τα στόματα αυτά, μια και καλή θα κλείσει.

Μπορεί στο τέλος να χαθεί, μπορεί να μαρτυρήσει...

Για το Μεγάλο το Μουνί, το γάλα της να φτύσει.

Πολύ όμως αργήσαμε, το έπος ας αρχίσει...

Και αν κανείς σας προσβληθεί, ελεύθερα να βρίσει.

Τώρα εγώ σας χαιρετώ, στην κόλαση γυρίζω...

Πάλι θα ανταμώσουμε, σας το υπενθυμίζω.

(Το πλάσμα αποχωρεί από σκηνή με γρήγορο βήμα. Σκοτάδι).

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Σκηνή 1^η

(Απόλυτο σκοτάδι. Ακούγονται πνιχτές ομιλίες που σιγά σιγά δυναμώνουν. Απότομα πέφτει σιωπή. Τα φώτα ανάβουν. Στη σκηνή βρίσκεται ένας άντρας. Δείχνει χαρούμενος. Στο παντελόι του διακρίνεται ένα έντονο φούσκωμα στο σημείο των γεννητικών οργάνων, που σταδιακά υποχωρεί, όχι όμως εντελώς. Ο άντρας κοιτά το κοινό κι αρχίζει να μιλά).

Π: Είμαι πολύ χαρούμενος που σας θωρώ απόψε...

Για την ψωλή μου θα σας πω, προτού το κόψε κόψε.

Πρώτη φορά που γάμησα, ήταν στην εφηβεία...

Μα ύστερα το πήδημα μου έγινε μανία.

Και προσπαθούσα πάντοτε καλά μουνιά να βρίσκω...

Και στάσεις πιο πρωτότυπες, όλο να εφευρίσκω.

(Μια φωνή τον διακόπτει)

ΦΩΝΗ: Όμορφα τα περνάγαμε, πηδάγαμε παρέα...

Λυπάμαι που την έβγαζες, αμέσως τη ρομφαία.

Π: Να συνεχίσω φίλε μου; Να πω την ιστορία;

Ή λες να το γυρίσουμε τίγκια στη μαλακία;

ΦΩΝΗ: Κλακέτες έπεσαν λοιπόν, αρχίζει η ταινία...

Λίγο για να καβλώσουμε, πριν έρθει η λαγνεία.

Π: Ο δάσκαλος με έβαλε, με στίχους να μιλάω...

Είναι κομμάτι δύσκολο, θα δούμε πως θα πάω.

Πάλης λοιπόν ξεκίνημα, εμπρός νέοι αγώνες...

Θα δείτε πως τραντάχτηκαν του κόσμου οι λαγόνες.

ΦΩΝΗ: Μα κωλομέρια λέγονται, γιατί μιλάς αρχαία;

Μου φαίνεται σε χάλασε η γέρινη παρέα...

(Ο Π αγροεί τη φωνή).

Π: Θυμάμαι πως ξεκίνησα, πριν χρόνια μες την Τροία...

Με Αχιλλέα, Πάτροκλο και τα λοιπά θηρία.

Για δέκα χρόνια ψάχναμε να βρούμε την Ελένη...

Που πουτανάκι ήτανε, από παντού παρμένη.

Στο τέλος τους τη φέραμε με ένα αλογάκι...

Και της Ελένης φάγαμε το τριχωτό μουνάκι.

ΦΩΝΗ: Παρτούζες έγιναν πολλές, πονούσαν τα καβλιά σας...

Και όλο τούτο έφερε, βαριά τη συμφορά σας.

Π: Ύστερα επιστρέψαμε, δε φύγαμε παρέα...

Εγώ μαζί την έκανα, με κάποιον Οδυσσέα.

Τις θάλασσες γυρνάγαμε για μια δεκαετία...

Και ό,τι βρίσκαμε παιδιά, σιζόταν με τη μία.

Η Σκύλλα και η Χάρυβδη, πίπωναν με μανία...

Ξεκλήρισαν το πλήρωμα, άλλαξαν την πορεία.

ΦΩΝΗ: Όμως εσύ τη γλίτωσες, μαζί ο καπετάνιος...

Που ήταν ένας ψωλαράς, αλλά πολύ ρουφιάνος.

Π: Την Καλυψώ ξειώλιασε, τη Ναυσιιά επίσης...

Από της Κίρκης το μουνί, μου είπε θα μεθύσεις.

Αργότερα αράξαμε στη δόλια την Ιθάκη...

Την Πηνελόπη πλευρίσα, έφαγα μεζεδάκι.

ΦΩΝΗ: Και ακριβά το πλήρωσες καλέ μου μαλακάκι...

Που το πουλί σου έφαγε πολύ μεγάλο τράκι.

(Ο Π αναστενάζει βαθιά).

Π: Ποτέ ξανά δεν έπεσε ετούτο το κοντάρι...

Και όλοι μένουνε χαζοί σα βλέπουν το παπάρι.

Μια λύση ψάχνω για να βρω, που άλλο δε βαστάω...

Κουράστηκα, απόκαμα, δε θέλω να πονάω.

ΦΩΝΗ: Για ρώτα και εμένανε, που όλο το περνάω...

Γυναίκες, άντρες, γλείφουνε, αλλά εγώ διψάω.

Π: Το ξέρω όργανο πιστό, παράπονο δεν έχω...

Και όπως βλέπεις, πάντοτε, φροντίζω να προσέχω.

(Ο Π βγάζει ένα προφυλακτικό από την τσέπη του και το φοράει).

ΦΩΝΗ: Νομίζω κάτι σκέφτηκα, μπορεί να σου αρέσει...

Τι θα 'λεγες αν ώριμα αλλάζαμε τη θέση;

(Ο Π δείχνει να τα χάνει).

Π: Είναι αυτό που σκέφτηκα; Τρελάθηκες τελείως;

Τα νιάτα μου λησμόνησες, είσαι πολύ γελοίος.

ΦΩΝΗ: Άλλη απάντηση εγώ, δεν έχω, παρά μία...

Μια λέξη είναι μοναχά, τη λεν ελευθερία!

Π: Επαναστάτης έγινες, θα κάνεις φασαρία...

Το βλέπω, το μυρίζομαι, δε θέλει φαντασία.

ΦΩΝΗ: Η τσόντα τώρα ξεινά, καθόλου μην κινείστε...

Από τη ζήλια σας πολύ, αν θέλετε αφρίστε.

(Ο Π τινάζεται ξαφνικά σαν να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. Το φούσκωμα στο παντελόνι του επανέρχεται, όπως ήταν όταν μπήκε για πρώτη φορά στη σκηνή).

Π (με δυσκολία): Ο πούτσος αιματώνεται, η βάλανος πονάει...

Αρχίδια μου φουσκώνετε, το βλέπω που θα πάει.

Μα να γαμήσω δύσκολο, εδώ που είμαι τώρα...

Που να βρεθεί ο παρτενέρ, να φάει πάστα φλώρα.

ΦΩΝΗ (χαιρέκακα): Πάμε λοιπόν, αναντισμός, ωραία θα την παίζεις...

Άλλο δεν έχεις να μου πεις, πρέπει ευθύς να στέρξεις.

(Ο Π έχει πια ιδρώσει, δυσκολεύεται να σταθεί όρθιος).

Π: Πρέπει να φύγω, δε μπορώ, πρέπει να ανασάνω...

Να 'πα να ριζώ μια παχιά, το χύσι μου να βγάνω.

(Ο Π φεύγει τρεκλίζοντας από τη σκηνή. Προσπαθεί με τα χέρια του να κρύψει τον ερέθισμό του, αλλά δεν τα καταφέρνει. Η φωνή γελά κοροϊδευτικά. Σιγά σιγά, αρχίζουν ν' ακούγονται μικρές κραυγούλες ηδονής. Σκοτάδι).

Σκηνή 2^η

(Ο Π επιστρέφει στη σκηνή. Είναι ιδρωμένος, αλλά δείχνει ήρεμος και ανάλαφρος. Έχει ένα μόνιμο χαμόγελο. Με αργές κινήσεις σκουπίζει τον ιδρώτα από το πρόσωπό του. Κοιτά προς το κοινό, ετοιμάζεται να μιλήσει, όμως η φωνή τον διακόπτει).

ΦΩΝΗ: Εντάξει, μαλακίστηκες; Με άγγιζες μια στάλα;

Με λέρωσες, με ξέκανες, με άφησες μπουκάλια...

Π: Και τώρα που ηρέμησα, τραβώντας μαλακία...

Νομίζω είναι ώρα πια να πω την ιστορία.

Δε θέλω άλλα ψέματα, ούτε και παραμύθια...

Ανάσα έβγαλα βαθιά και με πονούν τα στήθια.

ΦΩΝΗ: Λέγε λοιπόν χαζούλη μου, μικρέ καταραμένε...

Απ' την πουτάνα τη ζωή, τελείως γαμημένη.

Π: Το όνομά μου Πρίαπος, από μικρός χαμένος...

Κάποιος μου την εφύλαγε, να ζω ερεθισμένος.

Ο Γανυμήδης έφταιγε, μα και η Περσεφόνη...

Που μου 'βαλαν στον κώλο μου, ένα χοντρό πεπόνι.

Γυναίκες, άντρες έψαχνα, να βγάλω την ουσία...

Μα όσοι με γνωρίζανε, ζητούσαν εξουσία.

Στον Όλυμπο ταξίδεψα για μια διαμαρτυρία...

Η Ήρα με απήγαγε και ήθελε νοθεία.

Και φώναξε τη Δήμητρα, που ήτανε παρθένα...

Για να της σπάσω με ορμή τον μαλακό υμένα.

ΦΩΝΗ: Πολύ ανωμαλιάρηδες ήτανε οι Θεοί σου...

Το μόνο που τους ένοιαζε, να γλείψουν το καβλί σου.

Π: Την ώρα που τις έπαιρνα με δόξα και με χάρη...

Ήρθε και ένας Ήφαιστος, με φίνο παλαμάρι.

Από την τσέπη έβγαλε το κοφτερό τσεκούρι...

Και την ψωλή μου άρπαξε σα να 'τανε αγγούρι.

Την κοίταξε, τη ζύγιασε και σήκωσε το πράμα...

Ήταν για πρώτη μου φορά, που ένιωσα το θάμα.

ΦΩΝΗ: Τα αίματα σιορπίστηκαν, ανάμικτα με χύσια...

Πρέπει να ήταν φοβερά εκείνα τα γαμήσια.

Π: Πρώτη φορά που σιέφτηγα τα μάτια μου τα γκριζα...

Και είπα τα αρχίδια μου να κόψω απ' τη ρίζα.

ΦΩΝΗ (θριαμβευτικά): Κοίτα λοιπόν που φτάσαμε, να λέμε ίδια λόγια...

Αν ήτανε και πίνακας, θα ήτανε του Γιόγια.

Π: Ε, ναι λοιπόν, το δέχομαι! Είναι μια κάποια λύση...

Για πόσα χρόνια θα μπορώ τόσο καλό μπαξίσι;

ΦΩΝΗ: Έλα και κάνε μου λοιπόν, ετούτο το χατήρι...

Και της βαρβάτης της Ψωλής, θα είσαι κολλητήρι.

Π: Εντάξει τότε, συμφωνώ, να βγάλω το δοξάρι...

Μα άσε λίγο να θρηνώ, το ένδοξο παπάρι.

Να θυμηθώ πως έσκιζα εκείνη τη ρουφιάννα...

Που ήταν ενός πρίγκιπα μια λατρεμένη μάνα.

Γερτρούδη την ελέγανε και το 'παιζε οσία...

Ξεχνώντας πως την έσκιζε ολάκερη Δανία.

Ο Άμλετ και ο Κλαύδιος, που ήτανε δικοί της...

Καθώς και ο Οράτιος, που 'τριβε το μουνί της.

Η Οφηλία θύμωσε, τους ήθελε για 'κεινή...

Και τα καβλιά τους έκοψε, τα 'κρυψε σε κοφίνι.

Κάθε φορά που ζήτηγε τη ζέστη τους να νιώσει...

Μέσα της τους αγκάλιαζε, το σπέρμα να ξαπλώσει.

ΦΩΝΗ: Πάλι αυτό ανέφερες, θαρρείς είναι τυχαίο;

Λευτέρωσε την πούτσα σου, προτού συμβεί τροχαίο.

Π: Ήρθε η ώρα, η στιγμή, απόφαση να πάρω...

Το πόσο σύντομα θα δω, απέναντι το Χάρο.

Άραγε είμαι έτοιμος αλήθεια να πεθάνω;

Ή το μυαλό μου το φτωχό θα πρέπει να τρελάνω;

ΦΩΝΗ: Ποτέ μου δε σε μίσησα, πάντα θα σε πονάω...

Αφού εσύ με γέννησες, αυτό δεν το ξεχνάω.

(Ο Π έχει σπύσει το κεφάλι. Κοιτά ανάμεσα στα πόδια του. Κλαίει. Οι λέξεις βγαίνουν με δυσκολία από το στόμα του).

Π: Θα γίνει όπως θες λοιπόν, δε βλέπω άλλη λύση.

Μέχρι εδώ μας ήτανε, ξοφλάει το γαμήσι.

Καλή σου τύχη φίλε μου, να ξέρεις θα μου λείψεις.
Πολλά μουλιά σου εύχομαι, να βρεις και να τα γλύψεις.

ΦΩΝΗ: Ευχαριστώ πατέρα μου, γονέα ξαναμμένη.

Η κάβλα σου με έφτιαξε και τα αρχίδια κλαίνε.

Π: Τελειώσανε τα ψέματα, αρχίζουνε τα σπλάτερ...

Ίσως και να ερχότανε να μας διαβάσει Πάτερ.

Π: Πάμε λοιπόν να φύγουμε για να ετοιμαστούμε...

Τρέχα, δε θα προλάβουμε, μπορεί να γαμηθούμε.

Την πούτσα μου να πλύνουμε και καθαρή να γίνει...

Ωσότου το λεπίδι μου, αρχίσει να την ξύνει.

(Ο Π φεύγει από τη σκηνή που μένει άδεια. Τα φώτα αρχίζουν σιγά σιγά να χαμηλώνουν, όταν ξαφνικά ακούγεται η Φωνή).

ΦΩΝΗ: Για δέστε τα κατάφερα, ελεύθερος θα είμαι.

Θα ψάξω κάπου για να μπω, δεν ξέρω πως θα κείμαι.

Ελπίζω να γουστάρουνε και να μου πούνε μείνε.

Το μέλλον όμως άδηλο, φοβάμαι πως θα είναι.

(Σκοτάδι).

Σκηνή 3^η

(Ο Π βγαίνει στη σκηνή. Φαίνεται αποφασισμένος. Το πρόσωπο του είναι σφιγμένο. Κοιτά τριγύρω του, σαν να θέλει να διαπιστώσει αν τον ακολουθεί κάποιος. Σκύβει το κεφάλι του και παρατηρεί για λίγο την περιοχή ανάμεσα στα πόδια του. Ύστερα ανασηκώνει το βλέμμα του και αρχίζει να μιλά).

Π: Κάτω εκεί στα χαμηλά, ανάμεσα στα πόδια...

(Η φωνή ακούγεται και πάλι, αυτή τη φορά πιο επιβλητική από ποτέ).

ΦΩΝΗ: Εκεί, καλά σημάδεψε, πέτα και λίγα ζόδια.

Π: Όμως δεν είμαι σίγουρος, δεν ξέρω τι να κάνω.

ΦΩΝΗ: Ε άντε και στο διάολο, ξεφτίλα, δε σε πιάνω.

Π: Να σε σκοτώσω δεν μπορώ, δεν είμαι δολοφόνος.

ΦΩΝΗ: Άντε λοιπόν τελείωνε και γίνε αυτοκτόνος.

Π: Κάτσε να συζητήσουμε, να δούμε τι θα μείνει.

ΦΩΝΗ: Δε βρίσκω κάποιο νόημα, ο Ύψιστος θα κρίνει.

Π: Τουλάχιστον μια προσευχή, κάτι να με θυμούνται.

ΦΩΝΗ: Βλέπω εδώ να κρέμονται, αρχίδια που κουνιούνται.

Π: Την τελευταία μου πνοή απόψε δεν αφήνω.

Και τη φωνή τη βροντερή μες στο μυαλό μου κλείνω.

Δε θα το κόψω το πουλί, αδικώς μη χτυπιέσαι.

Να μη γλιτώσεις φίλε μου, άκου και μη γελιέσαι.

(Ακούγεται ένας δυνατός ήχος, σαν βροντή).

ΦΩΝΗ (πολύ άγρια): Αναθεμά σε νούμερο και μυριαναθεμά σε.

Καταραμένος εύχομαι να ζεις και να κοιμάσαι.

Με το σημάδι του σκορπιού στο κούτελο απάνω.

Καμιά να μη σου κάθεται, μέχρι να σε ξεκάνω.

Π: Τώρα το βλέπω καθαρά, ανάγκη δε σε έχω.

Για τη ζωή μου πια εγώ, μονάχος μου θα τρέχω.

ΦΩΝΗ (ακόμα πιο άγρια): Άκου να δεις τριμάλακα, άκου ρε ξεσπισμένε.

Γελίοιο υποκείμενο, γερό παραλυμένε.

Αμέσως τώρα ξεκινώ να σε καβλώνω πάλι.

Και η ψωλή σου θα 'ναι πια, σα στιβαρό ατσάλι.

(Ο Π σωριάζεται στο πάτωμα. Δείχνει τρομοκρατημένος).

Π: Συγχώρα σε παρακαλώ του δούλου σου το σιέρτσο.

ΦΩΝΗ: Κανέννας οίκτος, ούτε καν, για 'σένανε το λέτσο.

Π: Μη συνεχίζεις άλλο πια, πολύ σε ικετεύω.

ΦΩΝΗ: Κάθε φορά τα ίδια λες, ξανά δε σε πιστεύω.

Π: Θέλω πολύ, μα δε μπορώ, να σε ευχαριστήσω.

ΦΩΝΗ: Πες μου το λόγο γρήγορα, μίλα μη σε γαμήσω.

Π: Τρέμει το χέρι μου φριχτά, είμαι πολύ χεσμένος.

ΦΩΝΗ: Πάντα δειλός μου ήσουνα, ολότελα χαμένος.

Π: Έτσι γεννήθηκα μωρέ, απ' το μουνί βγαλμένος...

Απ' την κοιλιά της μάνας μου μία ζωή κλαμμένος.

ΦΩΝΗ: Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ, στιγμή να σταματήσω...

Π: Αυτό σημαίνει μάγκα μου πως δε μπορώ να χύσω;

ΦΩΝΗ: Αν σε αφήσω δηλαδή, θα κάνεις ό,τι πρέπει;

Π: Αρκεί να μου υποσχεθείς, κανέννας να μη βλέπει.

ΦΩΝΗ: Έλα λοιπόν, τελείωνε, το σόου να αρχίσει.

Ο πούτσος να λευτερωθεί, να έρθει να ανθίσει.

(Ο Π πάντα ξαπλωμένος στο πάτωμα. Αρχίζει να έχει σπασμούς ηδονής, που θα κορυφωθούν με ένα μουγκρητό ανακούφισης. Ύστερα, με αργές, αλλά σταθερές κινήσεις, θα ξανασταθεί στα πόδια του).

Π: Εντάξει, είμαι έτοιμος, το πέος μου να κόψω.

ΦΩΝΗ: Χριστέ μου τα κατάφερα, τώρα θα βγω πια όξω!

(Ο Π βγάζει από την τσέπη του ένα ψαλίδι).

Π (λυπημένα): Ο χρόνος μου τελείωσε, θα φύγω για ταξίδι.

Στο χώμα μέσα θα 'μαι πια, ένα με το γρασίδι.

Να με θυμάστε φίλοι μου, εμένα τον καβλιάρη.

Ακόμα και στο θάνατο, θα είμαι παλικάρι.

Αυλαία πέφτει τώρα πια για το δικό μου ρόλο.

Όμως θα πάω διακοπές, να δω κανέναν κώλο.

Βήμα μην κάνετε εσείς και πουθενά μην πάτε.

Ούτε και για κατούρημα, στις θέσεις σας κολλάτε.

(Η φωνή τον διακόπτει).

ΦΩΝΗ: Ακολουθεί συνέχεια και άριστα παιγμένη...

Με την Ψωλή να φάχνει πια το τι την περιμένει.

(Ο Π ξαναπαίρνει το λόγο).

Π: Άλλο ας μην αφήσουμε το χρόνο να περάσει...

Αίμα δε θέλετε λοιπόν, κόκκινο, να σας πιάσει;

Αίμα που τη σκηνή αυτή ολάκερη θα βάψει...

Και τα μυαλά σας στη στιγμή, ολότελα θα κάψει.

(Ο Π, κρατώντας πάντα το ψαλίδι στα χέρια του, γυρνά την πλάτη του στο κοινό. Κατεβάζει σιγά σιγά το παντελόνι του. Ύστερα ανοίγει το ψαλίδι και το φέρνει ανάμεσα από τα γεννητικά του όργανα. Παίρνει βαθιά ανάσα και με μια απότομη κίνηση κλείνει το ψαλίδι. Σχεδόν ταυτόχρονα ακούγεται ένας ανατριχιαστικός ήχος κοψίματος και ο Π πέφτει στο πάτωμα, μέσα σε μια «λίμνη» αίματος. Σκοτάδι).

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Σκηνή 4^η

(Απόλυτο σκοτάδι. Σιγά σιγά αρχίζει να ακούγεται ένα τραγούδι. Είναι το "Born to be Wild" των Steppenwolf, που σταδιακά «γεμίζει» απ' άκρη σ' άκρη τη σκηνή. Τα φώτα ανάβουν και εμφανίζεται ένας άνδρας που χορεύει έξαλλα στο ρυθμό της μουσικής. Μόλις το τραγούδι τελειώνει, ο άνδρας στέκεται σε στάση προσοχής, κοιτώντας το κοινό και αρχίζει να μιλά).

ΨΩΛΗ: Το παραμύθι άρχισε, δεν είναι για παιδάκια...

Απόψε θα μιλήσουμε για πούτσες και μουνάκια.

Σε ένα δάσος μακρινό, σε ένα κωλοχώρι...

Ήτανε μία γκόμενα, φορούσε μεσοφόρι.

Και από πάνω έριχνε το κόκκινο παλτό της...

Για να καλύπτει πρόστυχα το ζουμερό πρωκτό της.

Μια μέρα της ζητήσανε να πάει στη γιαγιά της...

Κάτι καπότες που 'θελε, μη χύνουν στα βυζιά της.

Ξεκίνησε λοιπόν αυτή, φορώντας το στριγκάκι...

Μην τύχει και της έβαζαν κανένα δαχτυλάκι.

Στο δρόμο όπως πήγαινε, φυσούσε αεράκι...

Το φόρεμα της σήκωνε, φαινόταν κωλαράκι.

Και τότε εμφανίστηκε λύκος νταβραντισμένος...

Που εκεί κάτω ήτανε ξεκάθαρα πρησμένος.

Της έδωσε πολλά λεφτά για να τον τσιμπουκώσει...

Εκείνη του τον έπιασε, έτοιμη να δαγκώσει.

Ο λύκος έβγαλε κραυγή, έφυγε να γλιτώσει...

Εκδίκηση ορκίστηκε, το αίμα του να δώσει.

Η κόρη έφτασε γοργά μπρος στις γιαγιάς το σπίτι...

Το στήθος έξω πέταξε, με ρώγα δυναμίτη.

Πλησίασε κορίτσι μου, άκουσε μια φωνάρα...

Οι τρίχες όλες έπεσαν απ' τη βουβή μουνάρα.

Ο λύκος αποκάλυψε για τη φτωχή γιαγιά της...

Πως λαιμαργα μασούλησε, μέχρι τα κόκαλά της.

Υστερα εμφανίστηκε γυμνός ο ξυλοκόπος...

Και την ψωλή του κράταγε και βούιζε ο τόπος.

Ακόμα δεν κατάλαβα πως βρέθηκαν μπλεγμένοι...
Γαμιόντουσαν, ειλικρινά, σα να 'ταν λυσσασμένοι.
Τα ουρλιαχτά ακούγονταν μέχρι την πολιτεία...
Καβλώσανε οι κάτοικοι, τράβαγαν μαλακία.
Αρχίσανε να γδύνονται σε κέντρα και μουσεία...
Ακόμα και αγάλματα, ήρθαν σε συνουσία.
Η τρέλα μεταφέρθηκε σε όλο τον πλανήτη...
Αγάμητο δεν έμεινε κανένα άλλο σπίτι.
Όλοι μαζί τη βρίσκανε, δεν ένοιαζε το φύλο...
Άντρες, γυναίκες, τραβεστί και με περίσσιο ζήλο.
Ο ουρανός φωτίστηκε και άρχισε να βρέχει...
Κανέννας τους δε νοιάστηκε, δεν άρχισε να τρέχει.
Ήταν βροχή αλλιώςτική, δεν έμοιαζε με άλλη...
Σπέρμα πυκνό τους έλουζε, κυλούσε στο κεφάλι.
Τότε αυτοί γονάτισαν και φόρεσαν μπαντάνια...
Δόξα την κάβλα φώναζαν, που είναι όλων μάνα.
Και τα κορμιά τους ιδρώναν και πάλλονταν τα πέη...
Και τα μουνάκια έσταζαν σαν το νερό που ρέει.
Όλος ο κόσμος έγινε τεράστια παρτούζα...
Ήταν σαφώς καλύτερα από την πριν χαβούζα.
Και ήταν η σωστότερη απ' τις επαναστάσεις...
Αλλιώςτικά δε γίνεται, αδύνατο να χάσεις.
Αυτά λοιπόν συνέβησαν και τώρα θα μιλήσω...
Του μύθου μας το νόημα, για να σας εξηγήσω.
Απλά θα 'ναι τα λόγια μου και όχι φιοριτούρες...
Ξεκάθαρα ακούγονται, χωρίς πολλές μελλούρες.
Υπάρχει κάτι φίλοι μου, που όλα τα νικάει...
Πιστέψτε με αδέρφια μου, τα πρένια τους γαμάει.
Το λεν γαμήσι, ξέσκισμα, μέθη αν προτιμάτε...
Μοναδικά αισθάνεστε, την ώρα που γαμάτε.
Το σεξ είναι υπέροχο και πάντα σε εκπλήσσει...
Μέχρι που εκτοξεύεται περήφανο το χύσι.

Ακούστε με λοιπόν καλά για να σας εξηγήσω...
Στο τι σημαίνει οργασμός, βαθιά να σας μνήσω.
Τα ρούχα πρώτα σκίζουμε, κομμάτια να γενούνε.
Και ύστερα φροντίζουμε, γλυψίματα να μπούνε.
Πρώτα λιγάκι το βυζί και ύστερα πιο κάτω...
Στην κλειτορίδα φτάσαμε, ό,τι πιο αστεράτο.
Αλλά για να μην είμαστε εγωπαθή γουρουνία...
Στάση υπάρχει φοβερή, που προτιμούν μιλιούνια.
Ο πούτσος μα και το μουνί πολύ καλά περνούνε...
Ενώ προετοιμάζονται τρελά να ξεσκιστούνε.
Και να λοιπόν που φτάσαμε στο ίδιο το γαμήσι...
Που θέλει τρόπο έξυπνο για να ταρακουνήσει.
Μπαίνει και βγαίνει η ψωλή χωρίς να σταματάει...
Τα βάρδουλα τραντάζονται, το σώμα σπαρταράει.
Μικρές κραυγές ακούγονται, που θέλουνε και άλλο...
Κάποια στιγμή ακούγεται και βογγητό μεγάλο.
Δώστα μου τώρα, δώστα μου, φωνάζουνε συνήθως...
Και με ορμή ξεχωριστή τελειώνουν στο ημίφως.
Σπέρμα πηχτό εισέρχεται εις του μουνιού τα βάθη...
Και μουγκρητά ακούγονται μες στα μεγάλα πάθη.
Το μανιφέστο η Ψωλή εδώ ολοκληρώνει...
Όμως εσείς κρατήστε το για να μην είστε μόνοι.
Γαμήσια ρίξτε άπειρα, μην το πολυσκεφτείτε...
Με τα μυαλά σας άφοβα στην κάβλα αφεθείτε.
Προσωρινά σας χαιρετώ, λίγο να ξαποστάσω...
Μα θα γυρίσω γρήγορα για να σας ξεκωλιάσω.
*(Η Ψωλή φεύγει με βήμα ταχύ από τη σκηνή. Ξανακούγεται το "Born to be Wild".
Σκοτάδι).*

Σκηνή 5^η

(Στη σκηνή η Ψωλή μόνη της. Φαίνεται ενθουσιασμένη. Κοιτάζει το κοινό κι αρχίζει να μιλά).

ΨΩΛΗ: Και τώρα που τελείωσα το λόγο τον τρελό μου...

Ήρθε η ώρα να σιεφτώ τον τελικό σκοπό μου.

(Ακούγονται βήματα και λίγο μετά εμφανίζεται στη σκηνή μια κοπέλα. Είναι πολύ όμορφη, με μεγάλο στήθος. Πλησιάζει προς το μέρος της Ψωλής).

ΨΩΛΗ: Ποια είσαι συ μουνάρα μου με τα τρελά μαστάρια;

Να τα χουφτώσω καίγομαι, χωρίς πολλά παζάρια.

PUSSYCAT: Ευχαριστώ αγάπη μου για τα καλά σου λόγια...

Με λένε Lady Pussycat, έχω βυζιά πελώρια.

(Η Ψωλή της πιάνει και της μαλάζει τα στήθη).

ΨΩΛΗ: Όμορφα είναι κάβλα μου και όχι σιλικόνη...

Άλλος όμως τα χαίρεται, δεν παίζει να 'σαι μόνη.

PUSSYCAT: Κανένας δε μου κάθεται, φαίνεται τα φοβούνται...

Μόλις τα δείχνω φεύγουνε, δε θέλουν να γαμιούνται.

ΨΩΛΗ: Πες μου την ιστορία σου, θέλω να σε γνωρίσω...

Μα δείχνε τις βυζάρες σου για να τις ξεροχύσω.

PUSSYCAT: Εγώ που λες εδούλευα σε μία εταιρεία...

Που έσφυζε από ζωή και από μαλακία.

ΨΩΛΗ: Για πες μου, τι σου κάνανε τα άγρια θηρία;

Να σε γαμήσουν θέλανε; Έγινε φασαρία;

PUSSYCAT: Απλά δε με πληρώνανε ούτε υπερωρία...

Και από πάνω ήτανε μέσα στην ειρωνία.

ΨΩΛΗ: Έτσι το κράτος λειτουργεί και τους αφήνει όλους...

Αντί να κάτσει να στρωθεί, να κόψει κάποιους κώλους.

PUSSYCAT: Τα βρόντηξα και έφυγα, ανάγκη δεν τους είχα...

Τους τα 'πα όμορφα που λες, τους έκοψα το βήχα.

ΨΩΛΗ: Μπράβο καβλιάρικο μωρό, να 'ξερες πως με φτιάνεις...

Θέλω τους βύζους σου ξανά να πιάσω σαν τσοπάνης.

PUSSYCAT: Σου φαίνεται αγόρι μου, άρχισες να σκληραίνεις...

Κοίτα ψηλός που έγινες, συνέχεια μακραινείς.

ΨΩΛΗ: Εγώ που λες κουκλίτσα μου, πρόσφατα εγεννήθην...

Σε δύσκολη κατάσταση, γαμώτο, υπεβλήθην.

PUSSYCAT: Κοίτα να δεις που μούσκεψα από την ιστορία...

Υγράνθηκα απρόσμενα σαν να 'χε υγρασία.

ΨΩΛΗ: Θέλεις κάτι να κάνουμε; Να πω την ιστορία;

Να σου το τρίψω ελαφρώς να γίνει μαλακία;

PUSSYCAT: Χαρά στα σιέλια μου να δω έχω δεκαετία...

Άντε λοιπόν και μην αργείς, να γίνει συνουσία.

(Η Ψωλή αρχίζει να χαϊδεύει την Pussycat στην περιοχή ανάμεσα στα πόδια της).

ΨΩΛΗ: Ένας μαλάκας άνθρωπος για χρόνια με κρατούσε...

Φυλακισμένο όργανο, όλο βυσοδομούσε.

PUSSYCAT *(φανερά ερεθισμένη):* Συνέχισε μη σταματάς, γουστάρω η πουτάνα...

Εμένα δε με γέννησε χαροκαμένη μάνα;

ΨΩΛΗ: Αλλά εγώ ελεύθερος το έφαχνα να γίνω...

Εν τέλει τα κατάφερα, γλίτωσα τον κρετίνο.

PUSSYCAT: Μπράβο αγόρι μου καλό, αγόρι καβλωμένο...

Τι ψωλαράς είσαι εσύ; Τι πλάσμα προικισμένο;

ΨΩΛΗ: Τον έπεισα εγώ αυτόν για να αυτοκτονήσει...

Και μες το αίμα το πηχτό, να πέσει να ψοφήσει.

PUSSYCAT: Νομίζω και αισθάνομαι το τέλος πως ζυγώνει...

Εκείνο το καυτό υγρό που μέσα μου απλώνει.

ΨΩΛΗ: Ελευθερός είμαι λοιπόν και έναν στόχο έχω...

Ενά μουνάκι τριχωτό ψάχνω για να εισέλθω...

PUSSYCAT: Όπα μεγάλε άραξε, κάτσε στα κυβικά σου...

Δεν ψάχνω για δερβέναγα με τα εκατοστά σου.

ΨΩΛΗ: Τι λες μωρή ανώμαλη και χιλιοξεσιτισμένη;

Ακόμα στάζει το μουνί, είσαι και καβλωμένη.

PUSSYCAT: Εγώ παιχνίδι ήθελα μα όχι παραπάνω...

Δεν ξέρω τι με πέρασες, αρνούμαι να το κάνω.

ΨΩΛΗ: Όλες το ίδιο είσαστε, ανάφτρες και καριόλες...

Αγάμητες θα μείνετε γελοίες παλιοψώλες.

PUSSYCAT: Πολλά τα είπες ρε μπινέ, μαλακισμένε άντρα...

Τώρα εγώ σε χαιρετώ, φεύγω σαν τη γαλιάντρα.

ΨΩΛΗ: Λίγο να γλείψω άσε με, λίγο μουνί ακόμα...

Για να μη φύγει κάβλα μου η γλύκα απ' το στόμα.

PUSSYCAT: Το μόνο που προσφέρομαι να κάνω η γελοία...

Είναι να σου την παίξω πια, παχιά τη μαλακία.

ΨΩΛΗ: Νομίζω πως ξεφύγαμε, αρχίσαν οι καφρίλες...

Των συγγραφέων είπαν να γίνουνε ξεφτίλες.

PUSSYCAT: Σα να 'χεις δίκιο φαίνεται, μα τι σκατά ιδέα;

Να δεις που είναι κανενός βαρβάτου διαφθορέα.

ΨΩΛΗ: Άντε λοιπόν τον πούλο σου, φύγε από 'δω πέρα...

PUSSYCAT: Τι είπες ρε τριμάλακα, βρωμιάρη, σιέτη λέρρα;

ΨΩΛΗ: Έλα λοιπόν, τελείωνε, τη χάσαμε τη μέρα...

PUSSYCAT: Ωστε δε θέλεις άλλο πια, αισχρή σκουληκαντέρα...

ΨΩΛΗ: Ω ρε παιδιά που μπλέξαμε με τούτη 'δω τη λάμια...

Μου μάγκωσε μες την κοιλιά τα χύσια μου ποτάμια.

PUSSYCAT: Αποχωρώ λοιπόν μωρέ και κάτσε μοναχός σου...

Και το κεφάλι να γυρνάς, να βλέπεις τον πωπό σου.

(Η Pussycat αποχωρεί εξοργισμένη από τη σκηνή. Η Ψωλή μένει μόνη της).

ΨΩΛΗ: Πάει λοιπόν, τελείωσε και τούτη η σκηνούλα...

Όμως θα συνεχίσουμε και θα τα πούμε ούλα.

Λιγάκι περιμένετε, κάποια λεπτά ακόμη...

Αν θέλετε κατούρημα ζητήστε μας συγνώμη.

(Η Ψωλή αποχωρεί κι αυτή απ' τη σκηνή. Σκοτάδι).

Σκηνή 6^η

(Η Ψωλή είναι τώρα στη σκηνή μαζί με έναν άλλον άντρα, αρκετά ηλικιωμένο. Στέκονται ο ένας απέναντι από τον άλλον, αμφότεροι σε στάση προσοχής. Δείχνουν πολύ σοβαροί).

ΨΩΛΗ: Πες μου λοιπόν παλιομπινέ, πως έφτασες ‘δω πέρα;

Όπως σε βλέπω, δε μπορεί, να μη γαμείς αέρα...

SUGAR DADDY: Καλήν εσπέραν άρχοντα, αν είναι ορισμός σου...

Δύο κουβέντες να σου πω, να πήξει το μυαλό σου.

ΨΩΛΗ: Μίλα λοιπόν ρε γίγαντα, που ‘χεις ψωλή πεσμένη...

Δε σε πειράζει που εμέ, μου είναι σηκωμένη;

SUGAR DADDY: Δόλιο και άμοιρο παιδί, μοιραίο λάθος κάνεις...

Και πρόσεξε πολύ καλά, μην τύχει και πεθάνεις.

ΨΩΛΗ: Αμάν τι άγχος είν’ αυτό, δεν πρέπει να ψοφήσω...

Προτού να βρω ένα μουνί, τα χύσια μου να φτύσω.

SUGAR DADDY: Τη λύση έχω, άκου με και μη με πιλατεύεις...

Αν θες στο μέλλον τα βυζιά, καλά να τα βατεύεις.

ΨΩΛΗ: Έλα λοιπόν σωτήρα μου, οδήγα το λαό σου...

Και σου υπόσχομαι εγώ, να γίνω ο πιστός σου.

(Ο Sugar Daddy αρχίζει να περπατά γύρω γύρω στη σκηνή. Η Ψωλή παραμένει στη θέση της, πάντα σε στάση προσοχής).

SUGAR DADDY: Γεννήθηκα ένα πρωί, μια όμορφη ημέρα...

Από καλή και πρόστυχη πανάγαθη μητέρα.

ΨΩΛΗ: Και ύστερα τι έγινε; Συνέχισε πιο πέρα...

Μην περιμένω ο φτωχός, μέχρι και τη Δευτέρα.

SUGAR DADDY: Τα βάσανα ξεκίνησαν νωρίς νωρίς ακόμη...

Που Sugar με βαφτίσανε και μου ‘πεσε η κόμη.

ΨΩΛΗ: Και μικροψώλης έγινες, ή λάθος κάνω μήπως;

Σίγουρα το διαπίστωσες και έκλαιγες αδίικως.

SUGAR DADDY: Τη λύση ανακάλυψα, κάπου στην εφηβεία...

Και από τότε βούτηξα, βαθιά στη μαλακία.

Λάστιχο τον μετέτρεψα και είχα σχεδόν ρέψει...

Μέχρι που είδα όνειρο για να με δασκαλέψει.

Και έτσι στα γεράματα αλλάξαμε πορεία...

Τα χρόνια που χαθήκανε, ήτανε αβαρία.

ΨΩΛΗ: Αυνάνα μου μην ντρέπεσαι, περήφανος να είσαι...

Μόνο τον πούτσο πρόσεχε, όταν σου λέει χύσε.

SUGAR DADDY: Περίμενε, δεν έλκισα, έχει πολύ ακόμα...

Σταμάτησε το παίξιμο να φτάνει ως το στόμα.

ΨΩΛΗ: Τώρα αρχίζουν τα καλά, θα 'χει πολύ γαμήσι...

Και όλο και καλύτερη θα μου 'ρχεται η στύση.

SUGAR DADDY: Ήρθε που λες στον ύπνο μου μία τρελή μουνάρα...

Που είχε και τεράστια, πολύ χοντρή κωλάρα.

ΨΩΛΗ: Ω ρε, τι κιάβλα είν' αυτή, σαν να την έχω μπρος μου...

Κοίτα να δεις που ιδρωσε μέχρι και ο πρωκτός μου.

SUGAR DADDY: Είπε λοιπόν η τύπισσα αν πάψω να φοβάμαι...

Οι γκόμενες θα πέφτουνε σα δέντρα που λυγάμε.

ΨΩΛΗ: Και τελικά τι έγινε, πήδηξες καμιά στάλα;

Ή πάλι σε αφήσανε μονάχο και μπουκιάλα;

SUGAR DADDY: Τη συμβουλή της άκουσα και βρήκα τη λαλιά μου...

Και όλα τα καλά μωρά, ήρθαν στην αγκαλιά μου.

Όχι πως με αγάπησαν και για την ομορφιά μου...

Ήταν που τις κατέκτησαν τα άφθονα λεφτά μου.

Και Sugar Daddy έγινα και πέφταν οι καβλίτσες...

Γυναίκες με κυκλώσανε και κλάψανε μανίτσες.

ΨΩΛΗ: Παρτούζα έπαιξε μωρέ, έγλυψες πολλές τρύπες;

Ή απ' τον κώλο έπεφταν μόνο ξερές τουλίπες;

SUGAR DADDY: Ρε της πουτάνας έγινε, η μέση μου πονούσε...

Μα γλυφομούνι έκανα, ποτέ δε με χαλούσε.

ΨΩΛΗ: Μπράβο γερογαμήκουλα για την επιτυχία...

Όμως εγώ μου φαίνεται πως φάχνω για τη μία.

SUGAR DADDY: Ξεκόλλα ανεγκέφαλε, κοίτα πως σε θωρούνε...

Για τα αρχίδια σου μιλώ, που σπέρμα θεν να πιούνε.

(Η Ψωλή σταματάει για πρώτη φορά να κάθεται σε στάση προσοχής και πλησιάζει προς το μέρος του Sugar Daddy).

ΨΩΛΗ: Γραμμένα τα 'χω τούτα δω, να παν να γαμηθούνε...

Και το μουνάκι όταν βρω, αν θέλουνε, ακούνε.

SUGAR DADDY: Γιατί μωρέ ανώμαλε, να αρχειστείς σε ένα;

Εδώ ο κόσμος μας βρωμά από ερεθισμένα.

ΨΩΛΗ: Άκου λοιπόν και βάλε το καλά μες στο μυαλό σου...

Για να μη σου 'ρθει σβουριχτή, η φάπα στο λαιμό σου.

Αιδοίο φάχνω ιερό, την ύψιστη μητέρα...

Για να μπω μέσα του βαθιά, να μένω κάθε μέρα.

SUGAR DADDY: Άντε βρε ζώνον από δω, που μας χαλάς την πιάτσα...

Γλοιώδες υποκείμενο, μπασταρδεμένη ράτσα.

ΨΩΛΗ: Την είπες την παρλάτα σου, ξεκάβλωσες μια στάλα;

Σήκω και φύγε τώρα πια, πάνε παίξε τραμπάλα.

Πάρε και το τσουτσούνι σου το κακογαμημένο...

Και πάγαινε και πήδηξε κάνα μουνι κλαμμένο.

(Ο Sugar Daddy του γυρνάει την πλάτη και σιγά σιγά κατευθύνεται προς την έξοδο της σκηνής).

SUGAR DADDY: Πάω ηλίθιε αστέ, πάω ρε τρελαμμένο...

Τσιμπούκι να μου πάρουνε, εκείνες που με θένε.

(Ο Sugar Daddy βγαίνει από τη σκηνή).

ΨΩΛΗ: Που θα μου πάει, θα το βρω, το τρυφερό μουνάκι...

Και θα του δίνω το πρωί ωραίο γαλατάκι.

Όμως καλύτερα να βγω κάνα πενταλεπτάκι...

Γιατί με έπιασε χοντρό, τρελό χεσιματάκι.

(Η Ψωλή φεύγει. Σκοτάδι).

Σκηνή 7^η

(Η Ψωλή, μόνη της στη σκηνή, διαβάζει ένα ογκώδες παλιό βιβλίο. Δείχνει θυμωμένη).

ΨΩΛΗ: Καταραμένο σύγγραμμά, μαλάκιά συγγραφέα...

Την πούτσα μου επρήξατε, θα φέρω ιερέα.

Κάθε σελίδα που γυρνώ, το μάτι μου θολώνει...

Και το αρχίδι το δεξί, τρελά μου μερακλώνει.

(Στη σκηνή μπαίνει μια μεσόκοπη γυναίκα. Φορά ιατρική ρόμπα. Η Ψωλή την κοιτά διερευνητικά).

MNI: Γεια σου ψηλέ ομορφονιέ, γεια σου παλιολινάτσα...

Εσύ 'σαι 'κείνη η Ψωλή, που τράνταξε την πιάτσα;

ΨΩΛΗ: Ποια είσαι 'συ του λόγου σου, τσουρόγρια χαμένη;

Τραγόπαπας σε βάφτισε; Σε έχουνε ταμένη;

MNI: Το όνομά μου είναι Μνι, γιατρέσσα φημισμένη...

Με ντοκτορά στο ξέσπισμα, που λεν οι διαβασμένοι.

ΨΩΛΗ: Όμως δε δείχνεις έμπειρη, ούτε περπατημένη...

Σα να μην έχεις γαμηθεί ποτέ στην οικουμένη.

MNI: Παρθένα είμαι πράγματι, καθόλου αγγιγμένη...

Ποτέ δε μου το έτριψαν, να νιώσω καβλωμένη.

ΨΩΛΗ: Μουνόφειρες μυρίζομαι πως είσαι γεμισμένη...

Την κλειτορίδα σου θωρώ για καταδικασμένη.

MNI: Νομίζω μελλοθάνατη είναι η κακομοίρα...

Η μυρωδιά για να χαθεί, θέλει ανεμιστήρα.

ΨΩΛΗ: Πάψε γιατί μου έρχεται, σε λίγο θα ξεράσω...

Και λέγε γρήγορα μωρή, κρατιέμαι μην ξεσπάσω.

Τι διάολο θέλεις εδώ και για ποιο λόγο ήρθες;

Μήπως τυχόν και σκέφτεσαι να μου καρφώσεις σκληθρες;

MNI: Εχθές όπως καθόμουνα και πίπωνα πελάτη...

Για μια Ψωλή μου είπανε ωραία και φευγάτη.

ΨΩΛΗ: Έγινα φίρμα δηλαδή; Όλοι μιλούν για 'μένα;

Θα βγω στην τηλεόραση να κάνω τον ποιμένα;

MNI: Είκοσι πόντοι είν' αυτοί, σκληροί και τρελαμένοι...

Όλες τους λιγουρεύονται, όπως είν' απλωμένοι.

ΨΩΛΗ: Για πες λοιπόν τι σιέφτεσαι, θα δούμε άσπρη μέρα;

Ή μπορεί να ψοφήσουμε από καμιά χολέρα;

MNI: Μα τι βιβλίο είν' αυτό, που το κρατάς στα χέρια;

Και οι σελίδες φαίνονται τίγρια στα κωλομέρια;

ΨΩΛΗ: Άσε με εξαπάτησαν, τζάμπα πήγαν τα φράγια...

Καλύτερα να μύριζα κάνα βρεγμένο τάνγια.

MNI: Ευθύς αμέσως πέτα το και άκου με εμένα...

Η πόρτα είναι ανοιχτή και τα σκυλιά δεμένα.

(Η Ψωλή πετά μακριά το βιβλίο, που σκάει κάτω με θόρυβο).

ΨΩΛΗ: Μίλα λοιπόν σωτήρα μου, λέγε ευλογημένη...

Και από 'μένα ό,τι θες, μην είσαι φοβισμένη.

MNI: Μια κλειτορίδα κοίταγα, μια λατρεμένη κόρη...

Ίδια με μούσα ήτανε, τη λέγαν Τερψιχόρη.

Μου είπε με τα χείλη της, λίγο πριν ξεψυχήσει...

Μια ιστορία τρομερή, μήπως και επιζήσει.

(Η Ψωλή χοροπηδά ανυπόμονη).

ΨΩΛΗ: Έλα λοιπόν, συνέχισε, μη με κρατάς σε στύση...

Γεμίζω με ψωλόχυμα, κάποιος θα σε γαμήσει.

(Η Μνι κοιτάζει την Ψωλή λάγνα).

MNI: Σπαρτάραγε η άτιμη, ήταν ερεθισμένη...

Δεν άντεξα την έγλυφα, ήμουν σα λυσσασμένη.

ΨΩΛΗ: Τελείωνε γαμώτι μου, τελείωνε πουτάνα...

Η βάλανος κοκκίνισε, πονά η παραμάννα.

MNI: Τα πλακομούνια άρχισαν, ήταν πολύ γαμάτα...

Και δάχτυλο της έβαλα μες του μουνιού τη στράτα...

Το όργιο συνέχισε, είχαμε και παιχνίδια...

Ήταν μια ψεύτικη ψωλή και άλλα μπιχλιμπίδια.

(Η Ψωλή ανοίγει με μια κίνηση τη ρόμπα της Μνι, που αποκαλύπτεται πως δεν φοράει τίποτα άλλο από μέσα).

ΨΩΛΗ: Καλά το λέει ο λαός, για την γριά την κότα...

Έχει ζουμί λαχταριστό, είναι καλή κοκότα.

(Η Ψωλή ξαπλώνει απαλά στο πάτωμα την Μνι. Ύστερα στέκεται από πάνω της και αρχίζει να την πηδά. Η Μνι δείχνει να το απολαμβάνει).

MNI: Αγά μου γάμα με καλά, να χύσω η καριόλα...

Να νιώσω πρώτη μου φορά το τι θα μπει μπριζόλα.

ΨΩΛΗ: Θέλω να πεις τι έγινε καθώς θα σε γαμάω...

Και βάλε και βρωμόλογα, έτσι, να το γλεντάω.

(Η Μνι αρχίζει να μιλά, με φανερό τον τόνο της ηδονής στα λόγια της).

MNI: Η κλειτορίδα μας λοιπόν, που ήταν να πεθάνει...

Μου μίλησε για μια κυρά, που έχει βρει λιμάνι.

Είν' η μητέρα όλων τους, καμιά τους δεν τη φτάνει...

Και στο κεφάλι της φορεί ακάνθινο στεφάνι.

ΨΩΛΗ *(με τρεμάμενη φωνή):* Λέγε και άλλα, φτιάξε με, αχ μάνα μου πετάω...

Τι οργανισμός είναι αυτός, στα σύννεφα θα πάω.

MNI: Το όνομα λοιπόν αυτής, τώρα θα σου το σκάσω...

Είν' το Μεγάλο το Μουνί και πως να το ξεχάσω.

Αυτά είπε η κλειτορίς και ύστερα αντίο...

Και πέθανε στα χέρια μου, δεν ήτανε αστείο.

(Η Ψωλή τελειώνει μέσα στην Μνι, με σπασμούς Ύστερα ξαπλώνουν ο ένας δίπλα στην άλλη, αποκαμωμένοι).

ΨΩΛΗ: Ποτάμια σπέρμα κύλησαν στην τρύπα σου απάνω...

Για το καλό που μου 'κανες, τι δώρο να σου κάνω;

MNI *(με σπασμούς κι εκείνη):* Ψωλοσυλλέκτρια εγώ, κανονική γυναίκα...

Εσύ τρελό αγόρι μου, κάνεις για άλλους δέκα.

Ευχαριστώ που τάϊσες το νηστικό μουνάκι...

Όμως στεγνό το άφησες αυτό το κωλαράκι.

(Η Μνι γυρίζει από την άλλη και του δείχνει τον κόλλο της. Η Ψωλή την αγκαλιάζει κολλώντας επάνω της. Σκοτάδι).

Σκηνή 8^η

(Η Μνι με την Ψωλή κάθονται αγκαλιασμένοι. Εκείνη τον μαλάζει με σταθερό ρυθμό. Η Ψωλή χαμογελά ευτυχισμένη).

ΨΩΛΗ: Για το Μεγάλο το Μουνί θέλω να μου μιλήσεις...

Ενώ παράλληλα θα λες, πώς θα με μαλακίσεις...

ΜΝΙ: Υπόσχομαι αφέντη μου, αλλά μια χάρη θέλω...

Τρίψε μου το αιδούιο μου, σα να 'τανε πινέλο.

ΨΩΛΗ: Σαν το ψωμί λαχταριστό, γλυκό σαν καραμέλα...

Θα κάνω ό,τι μου ζητάς, χυδαία μου κοπέλα.

(Η Ψωλή αρχίζει να της χαϊδεύει το μουνί. Η Μνι τινάζεται για λίγα δευτερόλεπτα σαν να τη χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα και στη συνέχεια αφήνεται).

ΜΝΙ: Για τη βασίλισσα λοιπόν, τη χιλιοακουσμένη...

Που μέσα της εμπήκανε χιλιάδες πούτσοι ξένοι...

Ευθύς αμέσως θα σου πω όλη την ιστορία...

Και μάλιστα χωρίς μπλα μπλα, αλλά με συντομία.

ΨΩΛΗ: Ελπίζω να 'χει αίματα, μα και μυαλά χυμένα...

Σάρκες να κομματιάζονται και μέλη διαλυμένα.

(Η Μνι σκύβει για λίγο και γλύφει την Ψωλή. Ύστερα ανασηκώνεται και κοιτάζει προς το κοινό. Με το ένα της χέρι συνεχίζει σταθερά να μαλάζει. Αντίστοιχα και η Ψωλή, συνεχίζει να την τρίβει. Σταδιακά, οι ανάσες τους βαραίνουν).

ΜΝΙ: Λίγους αιώνες πιο παλιά, διακόσα χρόνια πίσω...

Σε χώρα εκθαμβωτική όσα εξιστορήσω.

Γαλλία την ονόμαζαν και βασιλεία είχε...

Και μία αυτοκράτειρα, μουνάρα, την κατείχε.

Είχε δύο ονόματα που 'ταν πολύ ωραία...

Ο άντρας της ανέραστος, μα πρώτος στην παρέα.

Μαρία την ελέγανε, όπως την Παναγία...

Όμως δε θα την έλεγες ποτέ σου και οσία.

Το δεύτερο της όνομα ήταν Αντουανέτα...

Μεγάλο καβλοράπανο, τρελή ρουφοκαυλέτα.

ΨΩΛΗ: Να φανταστώ το σύζυγο, τράγο τον είχε κάνει...

Απ' το πολύ το κέρατο που του 'χε στο στεφάνι.

ΜΝΙ: Νυμφομανής κανονική, όλο ζητούσε πούτσα...

Δεκάδες τύπους ευγενείς, τους είχε κάνει λούτσα.
Ώσπου ένα πρωί μουντό, μια αποφράδα μέρα...
Που ο αέρας μύριζε θανατερή φοβέρα...
Ήρθαν και τη συνέλαβαν της γης οι πεινασμένοι...
Που άλλο δεν το άντεχαν να ζούνε ξεχασμένοι.
Εκείνη τους προσέφερε το ίδιο το κορμί της...
Μα ούτε και δεν ήθελαν να φτύσουν το μουνί της.
ΨΩΛΗ: Οπότε θα τη σκότωσαν, με τρόπο φρικαλέο...
Ίσως να την ξεκοίλιασαν σαν έναν αρουραίο.
MNI: Κάτι πολύ χειρότερο, της πήραν το κεφάλι...
Σε γυλιτοίνα τρομερή, με κοφτερό ατσάλι.
Καθώς λοιπόν της έκοβαν τον τρυφερό λαιμό της...
Ανάμεσα στα πόδια της, βγήκε η ανθρωπότης.
Το έσκασε και κρύφτηκε καλά για λίγα χρόνια...
Μέχρι που βρήκε σπιτικό, που μύριζε λεμόνια.
ΨΩΛΗ: Ελπίζω να μην ήτανε και πάλι πουτανίτσα...
Αλλά μια κόρη όμορφη, μα και καλή μανίτσα.
MNI: Καμία σχέση άντρα μου με την Αντουανέτα...
Μια μπαλαρίνα βρέθηκε, όμορφη και κοκέτα.
Το όνομα αυτής Κονστάνς, πραγματική κουκλάρα...
Και πόζαρε ολόσωμα, με ανοιχτή μουνάρα.
ΨΩΛΗ: Πες μου λοιπόν, πώς θα τη βρω; Που θα τη συναντήσω;
Μένει κάπου εδώ κοντά, ή θα λιποτακτήσω;
MNI: Μα όχι δεν κατάλαβες, αυτή έχει πεθάνει...
Ο Χάρος την απέκτησε, με το χοντρό δρεπάνι.
ΨΩΛΗ: Κάπου αλλού είναι λοιπόν, γιατί αλλιώς δεν ξέρω...
Μου φαίνεται πως για πολύ, εγώ θα υποφέρω.
MNI: Στον πίνακά της χώθηκε, ακόμα εκεί μένει...
Όσο και αν την ψάχνουνε, έξω ποτέ δε βγαίνει.
ΨΩΛΗ: Που βρίσκεται το έργο μας, είν' άραγε σωσμένο;
Ή μήπως για ολότελα το έχουμε χαμένο;
MNI: Άλλα δεν ξέρω να σου πω, μέχρι εδώ γνωρίζω...

Άσε που απ' την καύλα πια, αρχίζω να τραυλίζω.

ΨΩΛΗ: Νομίζω το παράκανα, σε έχω βασανίσει...

Μα νιώθω πως το χέρι μου, σα να 'χει παραλύσει.

MNI: Το ξέρω, το αισθάνομαι, μάλλον ολοκληρώνεις...

Έλα μωρό μου, δώστα μου, άλλο μη με καβλώνεις.

(Η Ψωλή και η Μνι τελειώνουν μαζί, μουγκρίζοντας από ευχαρίστηση. Ύστερα φιλιούνται).

ΨΩΛΗ: Θα φάξω τώρα για να βρω τον πίνακα εκείνο...

Ακόμα και αν χρειαστεί να πάω στο Κρεμλίνο.

Μα θα θυμάμαι πάντοτε εσένα τη μιμφάρα...

Βοήθησες και έσπασε η χρόνια κατάρα.

MNI: Μακάρι να τη βρεις ξανά και να την ζετρουπώσεις...

Στο εύχομαι ολόψυχα και να την κουτουπώσεις.

Εγώ θα έρχομαι εκεί για να σας καμαρώνω...

Παρτούζες για να κάνουμε και να σας χαλαρώνω.

Τα χύσια να πετάγονται και να μας πλημμυρίζουν...

Ύστερα να τα πίνουμε και να μας συγκλονίζουν.

Καβλώνω, χύνω, χάνομαι, ουρλιάζοντας να λέμε...

Και από τη συγκίνηση, συνέχεια να κλαίμε.

(Η Μνι αγκαλιάζει την Ψωλή. Ξαναφιλιούνται. Σκοτάδι).

Σκηνή 9^η

(Η Ψωλή είναι μόνη της στη σκηνή. Στην πλάτη της έχει κρεμασμένο ένα σακίδιο. Είναι αναφοκοκκινισμένη και δείχνει πολύ αγχωμένη).

ΨΩΛΗ: Να φύγω πρέπει τρέχοντας, ούτε λεπτό μη χάσω...

Και το Μεγάλο το Μουνί, στα χέρια μου να πιάσω.

Αίμα πηχτό να πεταχθεί, τριγύρω να κυλήσει...

Να 'ρθει σαν ιερή πληγή και να με ευλογήσει.

(Ξαφνικά εισβάλλει στη σκηνή ένας άντρας γύρω στα 50).

ΚΟΥΡΜΠΕ: Γαμήθηκα, ξεσκίστηκα, μα τελικά σε βρήκα...

Σε πρόλαβα λεβέντη μου, πριν μείνεις με τη γλύκα.

(Η Ψωλή τον κοιτά με απορία).

ΨΩΛΗ: Τι θέλεις από 'μένανε μουσάτε ανθρωπάκι;

Βρωμάς και ζέχνεις πουσταρά, σαν έναν αλητάκι.

ΚΟΥΡΜΠΕ: Είμαι εγώ ο άνθρωπος του πίνακα που ψάχνεις...

Ζωγράφος λένε ξακουστός, τον βρίσκεις και τον φτιάχνεις.

Γκυστάβ Κουρμπέ το όνομα, βαρύ και διαμαντένιο...

Αθάνατο με κάνανε και όχι τιποτένιο.

ΨΩΛΗ: Εσύ 'σαι που σχεδίασες την Άγια Μητέρα;

Και όλοι τους σε προσφωνούν Υπέρτατο Πατέρα;

ΚΟΥΡΜΠΕ: Εγώ που να μην έσωνα, ανάθεμα την ώρα...

Καλύτερα να μάσαγα μια γλάστρα μανδραγόρα.

(Η Ψωλή σκύβει και αρχίζει να του φιλά τα πόδια).

ΨΩΛΗ: Ικέτης μπρος στα πόδια σου πέφτω ο κακομοίρης...

Θέλω στον πίνακα αυτόν να πάω μουσαφίρης.

(Ο Κουρμπέ τον σηκώνει όρθιο).

ΚΟΥΡΜΠΕ: Κάτσε και άκου με καλά, κουβέντα να μη βγάλεις...

Αν θες την πούτσα σου καλά, μέσα της να τη βάλεις.

ΨΩΛΗ: Τη χάρη σου θα προσκυνώ, φιλόανθρωπε ηγέτη...

Αν από τα αρχίδια μου το βγάλεις το σειλέτι.

ΚΟΥΡΜΠΕ: Ποτέ μου δεν περίμενα όλα αυτά να γίνουν...

Να όμως που συνέβησαν και ήρθαν για να μείνουν.

Εγώ γυναίκα έφαχνα για να 'ρθει να ποζάρει...

Όμως μου εμφανίστηκε ένα τρελό μανάρι.
Όλα τα ρούχα πέταξε και άνοιξε τα πόδια...
Το φως μου έχασα εγώ και άρχισα τα ζόδια.
Πατέρα επουράνιε, πανάγαθη Μητέρα...
Πείτε μου, γιατί στείλατε ετούτη την εταιρία;
ΨΩΛΗ: Σε πειρασμό σε βάλανε, φτωχέ χασιμοπότη...
Φαντάζομαι την πάτησες, αμέσως, με την πρώτη.
ΚΟΥΡΜΠΕ: Με το που μπήκε φάνηκε τρελά περπατημένη...
Και την ψωλή την άρπαξε σα να 'ταν λυσσασμένη.
Στο στόμα της την έβαλε και άρχισε να πλένει...
Εγώ απλά την κοίταγα και πέταξα τη χλαίνη.
Το έργο της συνέχισε, την πήρε όλη μέσα...
Τη ρούφαγε σα να 'τανε νόστιμη μπουγιαμπέσα.
Και ύστερα σαν πέσαμε απάνω στο κρεβάτι...
Εκείνη με καβάλαγε σα να 'μουνα το άτι.
ΨΩΛΗ: Απ' το μουνί της έτρεχαν ολόφρεσκα ζουμάκια;
Πες μου ότι τα γεύτηκες, δεν πήγαν στα πλακάκια.
ΚΟΥΡΜΠΕ: Στα τέσσερα την έστησα και χώθηκα με πάθος...
Αχόρταγα μπαινόβγαινα στου κώλου της το βάθος.
Σε οργασμό βρισκόμουνα, γαμούσα θολωμένος...
Οι παραισθήσεις άρχισαν, έμεινα καρφωμένος.
Η κόρη κομματιάστηκε όπως ήταν μπροστά μου...
Και έντερα πετάχτηκαν επάνω στην κοιλιά μου.
(Η Ψωλή κάνει ένα μορφασμό αηδίας).
ΨΩΛΗ: Εντόσθια και κρέατα, συνιώτια σιχαμένα...
Και τα μυαλά λαχταριστά, στο πάτωμα χυμένα.
ΚΟΥΡΜΠΕ: Άγγελος εμφανίστηκε, Κυρίου όπως είπε...
Βαριά με καταράστηκε, σημάδι μου αφήκε.
Το όραμα συνέχισε, το μάτι μου γαρίδα...
Όλο και περισσότερο έπεφτα σε παγίδα.
Τέσσερις καβαλάρηδες ορμήζανε στο σπίτι...
Πάνω σε άλογα γοργά που 'χαν καβλί γρανίτη.

Είπαν την Αποκάλυψη πως ήρθαν για να φέρουν...

Επίπονος ο στόχος τους, πολύ καλά το ξέρουν.

ΨΩΛΗ: Όλα αυτά σε κάνουν πότερο να καβλώσεις;

Λέγε λοιπόν, τι έγινε; Μπόρεσες να γλιτώσεις;

ΚΟΥΡΜΠΕ: Τα άτια τα αγέρωχα και μοσχομυρισμένα...

Είχανε χρώματα πολλά, δεν ήτανε καμμένα.

Κόκκινο, μαύρο, πράσινο, ήταν τα τρία πρώτα...

Το τέταρτο ήταν λευκό και φόραγε καπότα.

Τότε τα υπολείμματα, ξανάγιναν γυναίκα...

Που είχε βύζους διαλεχτούς, δεν ήτανε μπεμπέια.

Οι τρεις ευθύς ορμήζανε και πέταξαν τις πούτσες...

Που ορθωμένες ήτανε, σαν δουλεμένες βούρτσες.

Άρχισαν και την έσκιζαν, απ' όλες της τις τρύπες...

Αυτή ανήμερο θεριό, τους τρέλανε στις πίπες.

(Η Ψωλή κοιτά τον Κουρμπέ με νόημα).

ΨΩΛΗ: Ανωμαλία καθαρή, δε βλέπω σωτηρία...

Τρελά θα τη γαμήσουνε την έκυρλη κυρία.

ΚΟΥΡΜΠΕ: Ανοίξτε με καριόληδες, φώναζε μουσκεμένη...

Με μάτια που γυαλιζανε, με μύτη ματωμένη.

Και ο λευκός τους κοιτάζε, χωρίς να κάνει κάτι...

Μέχρι που αποκάλυψε, μία ψωλή βαρβάτη.

Άρχισε και την έπαιζε βλέποντας την παρτούζα...

Κάποια στιγμή τους έχυσε σα να 'τανε χαβούζα.

Σπέρμα πηχτό πετάχτηκε και γέμισε το χώρο...

Και μονομιás πνιγήκανε χωρίς μεγάλο ντόρο.

Το κοριτσάκι άφησαν σχεδόν ξεψυχισμένο...

Είχε τα πόδια ανοιχτά και το μουνί πρησμένο.

Θεία μου ήρθε έμπνευση για να τη ζωγραφίσω...

Του κόσμου την προέλευση να αναπαραστήσω.

(Ο Κουρμπέ σφίγγει τη γροθιά του. Η Ψωλή τον κοιτά με θαυμασμό. Σκοτάδι).

Σκηνή 10^η

(Η Ψωλή με τον Κουρμπέ πάντα στη σκηνή. Ο Κουρμπέ κρατά ένα μικρό βιβλίο στα χέρια του. Γυρνά γρήγορα τις σελίδες, σαν να ψάχνει κάτι. Ξαφνικά σταματά σε μία και το βλέμμα του αποκτά θριαμβευτικό τόνο. Δίνει το βιβλίο στην Ψωλή, δείχνοντας της επίμονα κάτι).

ΚΟΥΡΜΠΕ: Αυτός είναι ο πίνακας, που έχει καταστρέψει...

Γιατί κανείς δε μπόρεσε να τη νοικοκυρέψει.

ΨΩΛΗ: Θεε να μου πεις πως βρέθηκε εκεί η δεσποινίδα;

Ή μήπως πρόκειται ξανά να έρθει καταιγίδα;

ΚΟΥΡΜΠΕ: Όλα εδώ θα ειπωθούν, αμέσως θα μιλήσω...

Ό,τι με κόπο έχτισα, τώρα δε θα γιρεμίσω.

Αφού λοιπόν ζωγράφισα την ξεσπισμένη κόρη...

Βγήκαν απ' το αιδούο της καμιά δεκάδα σπόροι.

Τους πήρα και τους φύτεψα στο έργο μου απάνω...

Τι ήθελα και το 'κανα, κοντεύω να πεθάνω.

Ένα Μουνί γεννήθηκε, αληθινά Μεγάλο...

Ως τώρα δεν κατάφερα ποτέ μου να το βγάλω.

ΨΩΛΗ: Τόσους αιώνες άντεξε, χωρίς να το πειράζουν;

Ή δεν τολμούν ποτέ ξανά, καλά να το κοιτάζουν;

ΚΟΥΡΜΠΕ: Έχουνε γίνει διάφορα, μεγάλες ιστορίες...

Και σκηνικά δραματικά, αλλά και κωμωδίες.

ΨΩΛΗ: Κρέμομαι απ' τα χείλη σου, εσένα περιμένω...

Ξέρω καλά πως δε θα πεις τίποτα τετριμμένο.

(Ο Κουρμπέ ξεροβήχει, καθαρίζοντας το λαιμό του).

ΚΟΥΡΜΠΕ: Άνθρωποι που πεθάνανε, εδώ αναστηθήκαν...

Ήρθανε για να ζήσουνε αυτά που στερηθήκαν.

Δαίμονες ασταμάτητοι που όλα τα ζητούσαν...

Ποτέ τους δεν υπέφεραν και όλα τα γλεντούσαν.

Έναν θυμάμαι μοναχά για να σου περιγράψω...

Τον πόθο σου για το Μουνί, τρελά να τον ανάψω.

Ήταν ο Κάιν ο τρελός και ο σημαδεμένος...

Που με τη μάνα του πολύ ήταν ερωτευμένος.

(Η Ψωλή τον κοιτά έκπληκτη).

ΨΩΛΗ: Αιμομιξία δηλαδή; Το χάσαμε τελείως.

Όποιος το σκέφτηκε αυτό, είναι πολύ γελοίος.

ΚΟΥΡΜΠΕ: Σκέψου όμως πως ήτανε μια τέλεια μουνάρα...

Για χρόνια στον Παράδεισο έδειχνε την κορμάρα.

Όσπου συνουσιάστηκε με μια σκληρή φιδάρα...

Και έφυγε κακήν κακώς σα σιέτη πουτανάρα.

Αυτή λοιπόν τον έφτυνε τον Κάιν τον καρμοίρη...

Και με τον Άβελ πήγαινε, μεγάλο κακομοίρη.

Που αδελφός του ήτανε και με μεγάλη πούτσα...

Όταν του σηκωνότανε πήγαινε κούτσα κούτσα.

Ο Κάιν δεν το άντεχε, τον Άβελ τον μισούσε...

Που μοναχός του πάντοτε, την Εύα τη γαμούσε.

Μια μέρα παραφύλαξε, τον είδε που περνούσε...

Όρμηξε, τον ξεκοίλιασε και ύστερα γελούσε.

ΨΩΛΗ: Έγκλημα παρανοϊκό, απονενοημένο...

Αλλά μπορείς και να το πεις δικαιολογημένο.

ΚΟΥΡΜΠΕ: Η μάνα του τον έδιωξε, γυρνούσε πληγωμένος...

Μέχρι που πέθανε απλά, φτωχός και ξεχασμένος.

Ήρθε λοιπόν μες το Μουνί, το όνειρο να ζήσει...

Και τη μανουλά του τρελά πολύ να τη γαμήσει.

Την έβαλε ανάσκελα, με πόδια σηκωμένα...

Και το καβλί του έχωσε, γερά και οργισμένα.

Εκείνη απολάμβανε, σε οργασμό βρισκόταν...

Τη γλώσσα έξω έβγαζε, όλο ξερογλειφόταν.

Κάποια στιγμή του ζήτησε να του τον πάρει πίπα...

Εκείνος δεν αρνήθηκε και βγήκε απ' την τρύπα.

Στο στόμα της τον εβάλε και ήταν όλο γλύκα...

Τα χύσια του ετοιμάζε να της τα δώσει προίκα.

ΨΩΛΗ: Για χάπι εντ πηγαίνουμε, έστρωσε η κυρία...

Πάλι καλά, φοβόμουνα, μη γίνει μαλακία.

ΚΟΥΡΜΠΕ: Όπως λοιπόν τσιμπούκωνε η Εύα με μανία...

Τα δόντια της ακόνισε, κοιτώντας με λαγνεία.

Τον πούτσο δάγκωσε βαθιά, σχεδόν με υστερία...
Τον έκοψε κανονικά, τέλος η συνεδρία.
Ο γιόκας της σπαρτάραγε, «αχ μάνα τι σου κάνω»...
Καθώς το αίμα άπλωνε στο σώμα της απάνω.
Τότε εκείνη άρπαξε το δαγκωμένο πέος...
Και απαλά το ζούληξε, κρατώντας το με δέος.
Εανά ο Κάιν πέθανε ουρλιάζοντας πως χύνει...
Η Εύα ακολούθησε, γελώντας πως θα μείνει.
Εκείνη στον Παράδεισο, επέστρεψε φορτσάτη...
Μήλα και φίδια ψάχνοντας, να την κρατούν γεμάτη.
Ο άμοιρος ο μπάσταρδος στην κόλαση γυρνάει...
Και την κομμένη την ψωλή, όλο μοιρολογάει.
ΨΩΛΗ (τρομοκρατημένα): Φτάνει μωρέ, κατάλαβα, δε θέλω άλλο πόνο...
Αρκεί που μόλις έμαθα για τον αδελφοκτόνο.
ΚΟΥΡΜΠΕ: Μα το Μουνί βαρέθηκε και χάθηκε στη λήθη...
Κρυμμένο παρακολουθεί του πίνακα τα πλήθη.
Ορσέ, μουσείο γαλλικό, που είναι στο Παρίσι...
Τώρα εκεί πρέπει να πας, να κάνεις το γαμήσι.
ΨΩΛΗ: Θα πάω φίλε μου καλέ και πίσω δε γυρνάω...
Για το Μεγάλο το Μουνί, όλα τα παρατάω.
Φεύγω λοιπόν σε χαιρετώ, καλή ζωή να έχεις...
Σε όργια βυζαντινά, πολλά να συμμετέχεις.
(Η Ψωλή με τον Κουρμπέ αγκαλιάζονται και στη συνέχεια αποχωρούν μαζί από τη σκηνή. Σκοτάδι).

ΤΕΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

Σκηνή 11^η

(Στο Μουσείο Ορσέ, στο Παρίσι. Πέντε επισκέπτες, άντρες και γυναίκες, στέκονται μπροστά στον πίνακα του Γκυστάβ Κουρμπέ, «Η Προέλευση του Κόσμου». Τον κοιτούν με θαυμασμό).

ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ *(όλοι μαζί):* Σε προσκυνούμε όλοι μας, οι ταπεινοί σου δούλοι..

Την προσευχή αρχίζουμε να φτάσει στο μεδούλι.

Μεγάλο όμορφο Μουνί, καλοσχηματισμένο...

Τόσους αιώνες μόνο σου, αλλά και σφραγισμένο.

(Πιάνονται όλοι τους χέρι με χέρι).

Θέλουμε να χορέψουμε, το γλέντι ξεινάμε...

Εσένα να τιμήσουμε και να σε αγαπάμε.

(Αρχίζουν να χορεύουν).

Στην Αφροδίτη έμοιασες, την αναδυομένη...

Που ο Θεός ο Έρωτας, κρατούσε καβλωμένη.

Τα βέλη κάρφωνα σφιχτά, είχε μακρύ κοντάρι...

Ο Δίας τον εζήλευε για τούτο το παπάρι.

Έβγα λοιπόν μουνάρα μας για να μας χαιρετήσεις...

Στα τέσσερα θα σκύψουμε, για να μας ευλογήσεις.

(Ο πίνακας ανοίγει και από μέσα του βγαίνει μια πανέμορφη γυμνή κοπέλα. Κοιτάει υποτιμητικά τους επισκέπτες και πολύ ανόρεχτα αρχίζει να μιλά).

ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΥΝΙ: Τι θέλετε χωριάταροι; Τι θέλετε βλαμμένοι;

Τον ύπνο μου χαλάσατε, ήμουν ερεθισμένη.

(Ο ένας επισκέπτης την πλησιάζει).

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Τα σέβη μας καλέ κυρά, ήρθαμε να σου πούμε...

Και ύστερα όλοι μαζί, να πα να γαμηθούμε...

ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΥΝΙ: Εντάξει μου τα είπατε, άντε και τσακιστείτε...

Από τα μάτια μου μπροστά, φροντίστε να χαθείτε.

(Οι επισκέπτες κάνουν μερικά βήματα πίσω και κάθονται κάτω).

ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ *(όλοι μαζί):* Το στόμα θα βουλώσουμε και δεν ξαναμιλάμε...

Άλαλοι θα καθόμαστε, εσένα να κοιτάμε...

(Το Μεγάλο Μουνί τους αγροεί και γυρίζει προς το κοινό. Χαμογελά αυτάρεσκα κι αρχίζει να τραγουδά).

ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΥΝΙ: Θυμάμαι που με γέννησε μια άσπιλη μητέρα.

Νύχτα βαριά και σκοτεινή, σχεδόν χωρίς αέρα.

Κατέβαινα ανάποδα κοντέψαν να με χάσουν...

Κανένας δεν το πίστευε, ήτανε για να σιάσουν.

Μικρή τους ξεπετάχτηκα και έγινα γυναίκα...

Όπου εμφανιζόμουνα, λιποθυμούσαν δέκα.

Όμως καθώς μεγάλωνα και γνώριζα τον κόσμο...

Κήπους ονειρευόμουνα, να 'ναι γεμάτοι δυόσμο.

Μια μέρα αποφάσισα να βγάλω ένα νόμο...

Κανείς να μη με άγγιζε, ακόμα και στον ώμο.

Κανένας δε σεβάστηκε, ετούτο μου το θέλω...

Και όλοι μου την πέφτανε, με πρώτο τον Οθέλλο.

Έτσι εξαφανίστηκα, κανείς να μη με βρίσκει...

Την άραξα στον πίνακα και έπινα ούισκι.

(Το Μεγάλο Μουνί γυρνάει την πλάτη του στο κοινό και ξαναμπαίνει στον πίνακα. Για λίγο γίνεται απόλυτη ησυχία, μέχρι που μπαίνει αλαφιασμένη στη σκηνή η Ψωλή).

ΨΩΛΗ (προς τους επισκέπτες): Παιδιά μου άμοιρα εσείς, που ήρθατε 'δω πέρα...

Ζητώντας τούτο το μουνί, που στάζει όλη μέρα.

Αισθάνομαι τον πόνο σας και σας καταλαβαίνω...

Μα στη δικιά μου την πληγή να ξέρετε πως μπαίνω.

(Ο κορυφιαίος επισκέπτης, σηκώνεται και πλησιάζει την Ψωλή).

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Ποιος είσαι 'συ του λόγου σου, τι θες και τι προσμένεις;

Θες να μας πεις τα βάσανα, που λες πως υπομένεις;

ΨΩΛΗ: Ψάχνω μια κόρη όμορφη, χιλιοτραγουδισμένη...

Μέσα στον πίνακα αυτόν, θαρρώ είναι κρυμμένη.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Για το Μεγάλο το Μουνί είναι που κάνεις λόγο...

Στη θέση σου καλύτερα θα το 'ριχνα στον τζόγο.

Όποτε θέλει έρχεται, όποτε θέλει φεύγει...

Δε θέλει άνθρωπο να δει, όλους τους αποφεύγει.

ΨΩΛΗ: Ωχου, αλί και τρισαλί, τι μου 'μελλε να πάθω...

Πως είναι μέσα της να ζω, ποτέ δε θα το μάθω.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ (όλοι μαζί): Συνέχισε να προσπαθείς και μην το βάλεις κάτω...

Αλίμονο, δεν έφτασες ολότελα στον πάτο.

ΨΩΛΗ (αποφασιστικά): Θα το παλέψω φίλοι μου και όλα θα τα δώσω...

Μέχρι το κεφαλάκι μου μέσα της να το χώσω.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ (όλοι μαζί): Θεέ της κάβλας άκου τον και κράτα του το χέρι...

Κάνε το θαύμα σου εσύ, ώστε να γίνουν ταιρί.

(Η Ψωλή γυρνά προς τον πίνακα).

ΨΩΛΗ: Κοπέλα μου βαριόμοιρη και νύμφη των αιθέρων...

Άκου καλά τι θα σου πω εγώ εκ των προτέρων.

Ταξίδεψα καιρό πολύ, από βουνά και λίμνες...

Και έφτασα στο σπίτι σου, χωρίς πολλές κομπίνες.

Την πούτσα μου καθάρισα, την έκανα λαμπίκο...

Και τώρα κάθομαι εδώ, ποτίζοντας τον φίκο.

(Χαϊδεύει το αιδούο που απεικονίζεται στον πίνακα).

Έβγα λιγάκι να σε δω, τα πόδια να σου γλείψω...

Μέσα στα στήθη σου να μπω, το πρόσωπο να κρύψω.

Μου είπανε τι πέρασες και σε καταλαβαίνω...

Για μια σου λέξη είμ' εδώ και ύστερα σωπαίνω.

(Στον πίνακα δε συμβαίνει τίποτα. Η Ψωλή απογοητευμένη κάθεται κάτω. Σιγά σιγά αποκοιμάται. Σκοτάδι).

Σκηνή 12^η

(Γίαντα στο Μουσείο Ορσέ, στο Παρίσι. Η Ψωλή κοιμάται δίπλα στον πίνακα. Ο κορυφαίος των επισκεπτών την πλησιάζει και την σκουντά).

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Ξύπνα λοιπόν, ζημέρωσε, ήρθε ξανά η ώρα...

Μη σταματάς να πολεμάς! Επίθεση! Με φόρα!

(Η Ψωλή ανασηκώνεται αγουροξυπνημένη).

ΨΩΛΗ: Έβλεπα όνειρο καυτό, γεμάτο με γαμήσια...

Εδώ, σε σπίτι ξακουστό, στα όμορφα Παρίσια.

Είχαν μαζί συγκινηθώθει κορμιά παραμυθένια...

Που μέχρι τότε νόμιζα πως ήταν μουσαντένια.

Πεντάμορφη και Μάγισσα, Χιονάτη, Σταχτοπούτα...

Τα ρούχα τους πετάζανε, τα βάλαν σε μια κούτα.

Τους πρίγκιπες αφήσανε να πάνε να την παίζουν...

Εκείνες όπως ήτανε, δεν πήγαν για να πλέξουν.

Μα τα μουνιά τους έμπλεξαν, σα να 'τανε κουβάρι...

Ποτέ δεν ασχολήθηκαν με την Ψωλή στυλιάρι.

(Δείχνει με καμάρι τον εαυτό του).

Φέρετε καφέ μωρέ να πιω, να φύγει η σπαρίλα...

Για να ασχοληθώ ξανά με τούτη τη μουνίλα.

(Ξαφνικά, ο πίνακας ανοίγει και βγαίνει το Μεγάλο Μουνί. Δείχνει έξαλλο).

ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΥΝΙ: Σήκω και φύγε νούμερο, γιατί θα σε διαλύσω...

Το θλιβερό σαρκίο σου, θα το εξαφανίσω.

(Η Ψωλή δείχνει ενθουσιασμένη).

ΨΩΛΗ: Για κοίτα που βρισκόμαστε, πανέμορφη μαινάδα...

Του Βάκχου κόρη όμορφη, ατίθαση πουλάδα.

Αγαύη μήπως λέγεσαι, ερωτική γυναίκα;

Εγώ 'μαι ο Πενθέας σου, μην ψάχνεις άλλους δέκα.

(Το Μεγάλο Μουνί χαστουκίζει την Ψωλή δυνατά).

ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΥΝΙ *(προς τους επισκέπτες):* Παιδες οικτροί και ποταποί, ελάτε λίγο τώρα...

Βάλτε αυτό το σίχαμα σε καμιά νεκροφόρα.

(Οι επισκέπτες πλησιάζουν την Ψωλή και την ακινητοποιούν).

ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ *(όλοι μαζί)*: Κάτσε καλά μυγόχεσμα, καθόλου μην κουνιέσαι...

Η τιμωρία έρχεται, όσο και να τραβιέσαι.

ΨΩΛΗ: Προδότες μου τη φέρατε, σας νόμιζα για φίλους...

Μα τώρα το κουφάρι μου θα δώσετε στους σκύλους.

ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΥΝΙ: Νομίζεις τόσο εύκολα πως θα μας ξεγλυστρίσεις;

Εμείς αποφασίζουμε το πως θα ξεψυχήσεις.

ΨΩΛΗ: Θα κάνω ό,τι θέλετε, αφήστε με να ζήσω...

Μόνο μια χάρη σας ζητώ, απόψε να γαμήσω.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ *(όλοι μαζί)*: Φέрте σφυρί, φέрте καρφιά, στα μάτια να χωθούνε...

Τα αίματα να πεταχθούν, στα μάγουλα να 'ρθούνε.

(Το Μεγάλο Μουνί κάνει με τα χέρια του νόημα στους επισκέπτες να αφήσουν την Ψωλή).

ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΥΝΙ: Λέγε λοιπόν, τι μου ζητάς; Τι έχεις στο μυαλό σου;

Αλλά να ξέρεις πως μετά θα βρεις το διάολό σου.

ΨΩΛΗ: Εσένα ονειρεύομαι τον κόσμο πριν αφήσω...

Μέσα στη μήτρα σου βαθιά να μπω να σε ξεσκίσω.

(Το Μεγάλο Μουνί κοιτά την Ψωλή σκεπτικό).

ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΥΝΙ: Εντάξει άρρωστη Ψωλή, ας γίνει όπως θέλεις...

Ελπίζω να 'χεις αντοχές, να μη φανείς τεμπέλης.

(Ο κορυφάιος των επισκεπτών πλησιάζει το Μεγάλο Μουνί).

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ: Αφέντρα είσαι σίγουρη; Μυρίζομαι παγίδα...

Μακάρι να κερδίσουμε και τούτη την παρτίδα.

(Το Μεγάλο Μουνί τον απωθεί).

ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΥΝΙ: Ακόμα δε γεννήθηκε κάποιος να μου τη φέρει...

Και στο γαμήσι το καλό, πάντα είμαι ξεφτέρι.

Εμπρός λοιπόν, αρχίζουμε, δώσε μου ό,τι έχεις...

Είμαι περιεργη να δω για πόσο θα αντέχεις.

(Το Μεγάλο Μουνί ξαπλώνει ανάσκελα και ανοίγει τα πόδια του. Η Ψωλή έρχεται από πάνω του και με μια απότομη κίνηση μπάνει μέσα του).

ΨΩΛΗ: Είσαι αυτό που έψαχνα, στενή και δουλεμένη...

Θα μπαινοβγαίνω μέσα σου, σκληρή και μαγεμένη.

ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΥΝΙ (*εμφανώς ερεθισμένα*): Πω πω τι γίνεται εδώ, δεν το 'χω ξανανιώσει...

Και μέσα απ' την τρύπα μου, έχουν περάσει τόσοι.

(Βογγούν και οι δύο, κάθε λεπτό και περισσότερο).

ΨΩΛΗ: Μεσ στο Μεγάλο το Μουνί για πάντα θε να μείνω...

Ωκεανούς του σπέρματος να βγάζω και να χύνω.

ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΥΝΙ: Έλα μαζί στον πίνακα, να πάμε και να μπούμε...

Και μέσα του να μείνουμε για πάντα, όσο ζούμε.

ΨΩΛΗ: Μέσα σου θέλω να 'μαι γω και άλλο δε με νοιάζει...

Ο έμμετρος ο λόγος μου, θα πέφτει σα χαλάζι.

(Το Μεγάλο Μουνί και η Ψωλή σηκώνονται και μπαίνουν μέσα στον πίνακα, που αμέσως μετά κλείνει. Στη σκηνή μένουν πια μόνο οι επισκέπτες. Μαζεύονται όλοι απέναντι από τον πίνακα και τον κοιτούν. Ξαφνικά ακούγεται ένας δυνατός θόρυβος σαν βροντή. Οι επισκέπτες οπισθοχωρούν τρομαγμένοι. Σκοτάδι).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

(Στη σκηνή εισβάλλει ξανά το πλάσμα που είδαμε στον Πρόλογο. Κοιτά υποτιμητικά τους επισκέπτες και τους κάνει νεύμα με το χέρι να σιωπήσουν. Εκείνοι υπακούουν και πηγαίνουν και κάθονται στην άκρη της σκηνής).

ΣΦΙΓΓΑ: Επέστρεψα απ' τους νεκρούς πολύ αλαφιασμένη...

Να τιμωρήσω ασεβείς είμαι εντεταλμένη.

Για μιας ψωλάρας το χαβά με 'βγάλαν απ' τον τάφο...

Πάνω που απολάμβανα το μυρωδάτο μπάφο.

(Γυρίζει, κοιτά τον πίνακα και συνεχίζει φωνάζοντας δυνατά).

Άκου καλά γαμώσπιτε, κομματιασμένο μέλος...

Σύρε τον κώλο σου εδώ, να τρυπηθεί με βέλος.

(Η Ψωλή βγαίνει βαριεστημένη από τον πίνακα).

ΨΩΛΗ: Από τον ύπνο το βαθύ, ποιος πούστης με ξυπνάει;

Κάνας τεμπέλης σίγουρα, που θα κωλοβαράει.

(Το πλάσμα τον κοιτάει άγρια).

ΣΦΙΓΓΑ: Σκάσε και άκου με καλά και άχνα να μη βγάλεις...

Η τιμωρία έρχεται και συ μην αμφιβάλλεις.

ΨΩΛΗ (με απορία): Εσένα ποιος σε όρισε τον κόσμο να δικάζεις;

Κοίτα μωρή τα χάλια σου, που όλους τους τρομάζεις.

ΣΦΙΓΓΑ: Είμαι η Σφίγγα η τρανή, της Θήβας η μαινάδα...

Που ο Οιδίπους σκότωσε, μια μέρα με λιακάδα.

Για χρόνια με κρατάγανε εκεί στον κάτω κόσμο...

Ο Κέρβερος με φύλαγε, με έγλυφε στον ώμο.

ΨΩΛΗ: Γιατί λοιπόν δεν έμενες στα τριςβαθα του Άδη;

Τι ήθελες και άφησες το πιο βαθύ σιοτάδι;

ΣΦΙΓΓΑ: Εσένα ήρθα για να βρω και να σε νουθετήσω...

Πήρες το δρόμο το στραβό και πρέπει να σε σίσω.

Μου φαίνεται πως ξέχασες το τι αλήθεια είσαι...

Κομμάτι κρέας βρωμερό, δεν ξέρω τι μιμείσαι.

Η ένωση με το Μουνί ανίερη φαντάζει...

Καταραμένο κάθεται, ολημερίς σπαράζει.

ΨΩΛΗ (θυμωμένα): Εξαφανίσου από δω ρε σιχαμένο τέρας...

Να μη σε βλέπει άνθρωπος, ούτε το φως της μέρας.

Το ξέρω πως το ζήλεψες της κάβλας μου το μέλι...

Δεν πρόκειται να το γευτείς σαν τραγανό καρβέλι.

ΣΦΙΓΓΑ: Σου δίνω άλλη μια φορά, ελπίδα να γλιτώσεις...

Την άχαρη ζωούλα σου, για πάντα να τη σώσεις.

ΨΩΛΗ: Νομίζεις θα σε φοβηθώ, ανώμαλη φοράδα...

Σήκω και φύγε είπαμε, με έπιασε ζαλάδα.

ΣΦΙΓΓΑ: Ήρθε λοιπόν το τέλος σου, κακούργε τραγουδιάρη...

Εδώ, χωρίς αινίγματα, άμοιρε κατεργάρη.

(Η Σφίγγα αγκαλιάζει σφιχτά την Ψωλή. Αρχίζει σταδιακά ν' ακούγεται ένας ήχος σαν κάτι να ξεφουσκώνει. Η Σφίγγα αφήνει σιγά σιγά ελεύθερη την Ψωλή, την οποία βλέπουμε να είναι πλέον «χυμένη» στο πάτωμα).

ΨΩΛΗ (ξεψυχισμένα): Αλί, αλί και τρισαλί, εγώ ο διαλυμένος...

Ο πούτσος ο περήφανος, τώρα ξεφουσκωμένος.

Μες του βυθού τα έγκιατα χάνεται η φωνή μου...

Είναι μια μοίρα φοβερή που παίρνει τη ζωή μου.

Έπεσα και γκρεμίστηκα, γιατί μυαλό δεν είχα...

Νόμιζα πως βασίλευα και όμως δεν υπήρχα.

(Η Σφίγγα τον κοιτάζει με οίκτο).

ΣΦΙΓΓΑ: Είναι αργά κακόμοιρε, τώρα που μετανιώνεις...

Τη συμφρορά που σου 'λαχε, δεν τη μεταμορφώνεις.

(Κοιτάζει προς το κοινό).

Ο ρόλος μου τελείωσε και θα σας χαιρετήσω...

Πριν το Μεγάλο το Μουνί για κλείσιμο αφήσω.

(Η Σφίγγα χαιρετά το κοινό και φεύγει από τη σκηνή. Ο πίνακας ανοίγει για μια τελευταία φορά και βγαίνει από μέσα το Μεγάλο Μουνί. Κοιτά λυπημένα ό,τι έχει απομείνει από την Ψωλή και ύστερα γυρίζει προς το κοινό).

ΜΕΓΑΛΟ ΜΟΥΝΙ: Θυμάστε τούτη την Ψωλή, τον κόσμο πως γαμούσε;

Μέχρι και 'μένα μπόρεσε στα χέρια και κρατούσε.

Κοιτάζτε την πως έγινε, δέρμα ξεριζωμένο...

Λεγόταν όργανο τρανό, μα τώρα σαπισμένο.

Κομμένο μέλος ήτανε και τίποτα πιο πέρα...

Σα φυλλαράκι εύθραυστο που τρέμει στον αέρα.

Νομίζω είναι ζοφερό και το δικό μου μέλλον...
Σε λίγο θα με πάρουνε στον κόσμο των αγγέλων.
Να με θυμάστε άνθρωποι μέσα στην προσευχή σας...
Το ξέρω είναι δύσκολο, από την ταραχή σας.
Φεύγω λοιπόν, σας χαιρετώ, δεν έχει πλέον άλλο...
Ωρα για το φινάλε μας, πραγματικά μεγάλο.

(Το Μεγάλο Μουνί επιστρέφει μέσα στον πίνακα. Σχεδόν άμεσως, ακούγεται ένας υπόκωφος κρότος και ο πίνακας διαλύεται σε δεκάδες κομμάτια. Οι επισκέπτες πηγαίνουν και στέκονται πάνω από τα υπολείμματα και αμέσως μετά αρχίζουν να τραγουδούν).

ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ: Κάβλα εσύ ανίκητη, σε κάθε είδους μάχη,
με το τρεμούλιασμα αυτό, στου στομαχιού τη ράχη,
εσύ που σε επιζητούν αγόρια και κορίτσια,
για να γευτούν του γαμησιού τα κάθε είδους βίτσια,
κάνεις τις πούτσες να λυγούν και τα μουνιά να φτύνουν,
στον οργασμό να φτάνουνε και ύστερα να χύνουν,
τις θάλασσες τις ξέπερνας, στα σπίτια μέσα μπαίνεις,
για να γαμιούνται άφοβα, όσοι εσύ ζεσταίνεις,
ούτε Θεός, ούτε θνητός την κάβλα δε γλιτώνει,
στο πρώτο της το άγγιγμα, τελείως παλαβώνει,
τα μάτια του θολώνουνε και χάνει τα μυαλά του,
για την ψωλή και το μουνί, φτάνει στα όριά του.
Μπορεί σε μας τα πράγματα να ξέφυγαν λιγάκι,
με Θεία Δίκη καθαρή και τραγικό σφηνάκι.
Αν η Ψωλή μας πέθανε και το Μουνί εχάθη,
Στο μέλλον θα προσέχουμε, για να μη γίνουν λάθη.
Ωρα καλή να έχετε αγαπητοί μας φίλοι...
Και τώρα που θα φεύγετε, κουνήστε μας μαντήλι.
Για τελευταία σας φορά και τη σικηνή μας δέστε...
Και να θυμάστε πάντοτε, ωραία να γαμιέστε.

ΤΕΛΟΣ